

OVERLORD [4] The witch of the Falling kingdom *Kugane Maruyama*

illustration by so bin

OVERLORD 14 แม่บอดแห่งอาณาจักรที่ล่มสลาย

Kugane
Maruyama

<http://shop.dexclub.com/>

OVERLORD [14] The witch of the Falling kingdom
แม่มดแห่งอาณาจักรที่ล่มสลาย
Kiyomasa Maruyama | illustration by so-bin

0 0 3 ——— **Prologue**

0 3 9 ——— บทที่ 1 ————— การเดินทางมาถึงคาบดดา

1 5 1 ——— บทที่ 2 ————— จุดเริ่มต้นของการล่มสลาย

2 8 3 ——— บทที่ 3 ————— ราชวงศ์สุดท้าย

3 4 9 ——— บทที่ 4 ————— กับดักที่ถูกลวงไว้

5 2 3 ——— **Epilogue**

5 4 7 ——— แนะนำตัวละคร

5 5 4 ——— ปาฏิหาริย์

มหาสุสานใต้พิภพนาซาลิค ห้องส่วนตัวของไอนซ์ในชั้นเก่า
ห้องที่ถูกวางตำแหน่งให้ใกล้กับโถงทางเดินมากที่สุดและถูกดัดแปลง
เป็นห้องทำงาน ที่นั่นไม่มีร่างของเจ้านาย แต่กลับมีเสียงพลิกเอกสารดัง
สะท้อนอยู่ในห้องเงียบๆ

คนที่อยู่ในห้องคือหัวหน้าผู้พิทักษ์มหาสุสานใต้พิภพนาซาลิค อัลเบโต้
นั่นเอง

ด้านข้างของโต๊ะตัวใหญ่ที่ไอนซ์ใช้งานตามปกติมีโต๊ะและเก้าอี้วาง
อยู่ ถึงจะมีขนาดเล็กแต่ก็ดูมีราศี อัลเบโต้นั่งอยู่ที่นั่นพลาถมองดูเอกสาร
บนโต๊ะไปด้วย

แน่นอนว่าอัลเบโต้ก็มีห้องทำงานของตนเองเช่นกัน

ได้รับห้องเหมือนกับของไอนซ์ ห้องสำรองสำหรับสมาชิกกิลด์ใหม่
โดยได้รับอนุญาตแล้วว่าให้ใช้ห้องได้อย่างอิสระ เธอใช้ห้องนั้นเป็นห้อง
ส่วนตัวและทำงานอยู่ในนั้น

แต่เมื่อมาถึงวันหนึ่งก็อดรนทนไม่ไหวจนต้องอ้อนวอนผู้เป็นนาย
ของตน

บอกว่าอยากทำงานในห้องเดียวกัน

ตอนแรกไม่ได้รับคำตอบที่ดีเท่าไรนัก แต่พออ่อนน้อมและพยายามเกลี้ยกล่อมจากใจจริงว่ามีประโยชน์กับการทำงานหลายอย่าง จึงได้รับอนุญาตให้ทำแบบนั้นในที่สุด

อัลเบได้มองเก้าอี้ที่ว่างเปล่า หลบตาลงเล็กน้อยแล้วทำปากเบี้ยวเนื่องจากวันนี้เมดในห้องของไอแซคซึ่งเป็นคนละคนกับที่อยู่กับไอแซคยืนอยู่ข้างหลัง จึงไม่มีใครเห็นความผิดปกติของเธอ

เจ้านายเพียงหนึ่งเดียวของอัลเบได้ไม่ได้อยู่ที่นี้ แล้วก็ไม่ได้อยู่ในมหาสุสานได้พิภพนาซาลิคด้วย

ตอนนี้เจ้านายอยู่ระหว่างการทำงานกิจวัตรที่เอ รันเทล

ถ้าเป็นไปได้ก็อยากกำจัดเหล่าผู้ผกผันเวลาที่จะได้ทำงานกับเจ้านาย พวกโง่เง่าที่มาขอพบเจ้านายในวันนี้ให้หมดทุกคน

แน่นอนว่าทำอย่างนั้นไม่ได้ จึงต้องระงับอารมณ์ไว้ด้วยจินตนาการว่า ได้เฝ้าเอ รันเทลจนวายวอด แต่ก็ช่วยได้แค่ชั่วคราว ทำให้ความหงุดหงิดจากก้นบึ้งของจิตใจรั่วไหลออกมาเป็นคำพูด

“น่าชุนเคื่องจริงๆ... เจ้าพวกมดปลวก...”

ถึงจะสัมผัสอาการหวาดหวั่นได้จากด้านบนของเพดาน แต่อัลเบได้ไม่สนใจ เธอยังไม่ลืมเรื่องที่ถูกขัดจังหวะในตอนนั้น จึงคิดว่าต้องทำให้หลายจำไปอีกหลายครั้ง ส่วนมาเธ่เคยยอมถอยให้หนึ่งก้าว เลยกโกโทษไปแล้ว

อัลเบได้ที่รู้สึกสบายใจขึ้นมาเล็กน้อยตอนใจดัง “ฟู” จากนั้นหมุนหัวไหล่เบาๆ แล้วมองลงไปดูเอกสารอีกครั้ง

นาซาลิค... ไมล์ อาณาจักรมนตรากำลังขยายอาณาเขตได้อย่าง
ราบรื่น ทำให้มีงานเพิ่มขึ้นมามหาศาล

การทูต...

เพราะการเจรจากับแต่ละประเทศ จึงทำให้ยุทธการข่าวกรองกำลัง
เคลื่อนไหวอยู่ใต้ผืนน้ำ

ถึงจะรู้ว่ามีหน่วยข่าวกรองของศาสนจักร ราชอาณาจักร และสมาพันธ์
นครรัฐเร็นกายอยู่ในเอ รันเทล แต่เธอก็เจ็บใจ เดมิเอิร์จมีหน้าที่รับผิดชอบ
เรื่องนี้ อัลเบโต้เพียงเอาข้อมูลที่ได้มาใส่ไว้ในหัวเท่านั้น

การเมืองภายใน...

การมีหลากหลายเผ่าพันธุ์อยู่ภายในเอ รันเทลแทบไม่สร้างปัญหา
เลย ถึงจะพูดซัดไม่ได้ว่าไม่มีปัญหา แต่ถ้าเทียบกับประเทศอื่นแล้วก็น้อย
มากจนน่าตกใจ

แม้จะไม่ได้ซ่อมซู แต่เมื่อเข้าใจความน่ากลัวของราชันมนตรากับ
อันเดคได้แถมแล้ว ทุกคนก็ใช้ชีวิตอย่างมีระเบียบแบบแผน อัตราการเกิด
อาชญากรรมมีน้อยมาก ต่อให้มีอาชญากรรมก็เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย ไม่ได้
ร้ายแรงขนาดนั้น เปลี่ยนเป็นเมืองที่มีความปลอดภัยขนาดให้ผู้หญิงและเด็ก
ออกไปเดินข้างนอกตอนกลางคืนได้ ทำให้ตอนนี้ขาดแคลนหนูทดลอง
ที่เรียกว่าคนบาป จนต้องร้องขอให้ทางจักรวรรดิส่งตัวมาให้เลยทีเดียว

อัลเบโต้จึงต้องใส่ใจกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในเมืองซึ่งสงบ
เรียบร้อยอย่างนั้น กฎของโฮนริชกล่าวว่า การเกิดอุบัติเหตุใหญ่หนึ่งครั้ง
จะมีความประมาทที่ไม่เกิดอุบัติเหตุสามร้อยครั้ง และมีอุบัติเหตุเล็กๆ
ยี่สิบเก้าครั้ง แต่เธอก็คิดว่าควรจะหาทางรับมือเพื่อไม่ให้มีเหตุผิดปกติ

เกิดขึ้นแม้แต่ครั้งเดียว

ปีกกระต่ายในแฟ้มที่อยู่ในมือก็คือ บันทึกการพิพากษาที่เกิดขึ้น
ในเอ รันเทลภายในหนึ่งเดือน

เพราะถูกบันทึกไว้อย่างละเอียด กว่าที่จะอ่านจบแต่ละเล่มจึงต้อง
ใช้เวลานานพอสมควร แต่ความสามารถในการเรียบเรียงข้อมูลของอัลเบโต้
มีเหนือกว่าปูชนธรรมาแบบเทียบกันไม่ติด จึงพลิกหน้ากระดาษไปได้
เรื่อยๆ ด้วยความเร็วจนมองเห็นเหมือนกับไม่ได้อ่าน

ในเวลาเดียวกันก็ขยับปากกาในมือได้อย่างรวดเร็ว คอยจดสิ่งที่
น่าสนใจไว้บนกระดาษขาวต่อไปไม่หยุด

การพิพากษาเป็นสิ่งที่ทำไปตามความเหมาะสมอย่างนั้นหรือ

ทำไมอาชญากรคนนั้นถึงทำความผิดแบบนั้น มีผลกระทบกับ
ความสงบเรียบร้อยและจิตใจของผู้คนภายในเอ รันเทลในปัจจุบันหรือไม่
ควรเสนอข้อกฎหมายใหม่หรือไม่

ทั้งที่ต้องพลิกกองเอกสารจำนวนเท่ากองภูเขา หรืออาจต้องให้
ข้าราชการของแต่ละหน่วยมาช่วยกัน แต่อัลเบโต้กลับวิเคราะห์ ตัดสินใจ
และจัดการทุกอย่างได้ด้วยตัวคนเดียวโดยไม่มองเลย ถ้าไม่รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง
เกี่ยวกับการเมืองภายในก็ไม่มีทางทำแบบนั้นได้หรอก ต้องบอกว่ามีมันสมอง
ปราดเปรื่องราวอสูรกายจริงๆ

เมื่ออ่านจบไปได้หนึ่งเล่ม ปากกาในมือก็หยุดชะงัก

จากนั้นคัดลอกเอกสารดั้งเดิมที่เหลือเพียงคีย์เวิร์ดออกมาอย่าง
เรียบร้อย

เมื่อเจ้านายเป็นคนอ่านก็ปล่อยลายมือไก่เขี่ยไว้ให้เห็นไม่ได้ กระทั่ง

ใช้เวลามากกว่าที่ใช้ในการอ่านเมื่อครั้ง คัดลอกจดสำคัญและข้อเสนอลงไปในเอกสารใหม่จนเสร็จสิ้น

หลังจากอ่านเอกสารที่เขียนขึ้นมาใหม่ตั้งแต่ด้านบนลงไปที่ด้านล่างแล้ว อัลเบิร์ตก็ยิ้มบางๆ

ไม่ใช่เพราะทำงานเสร็จจุล่งไปหนึ่งอย่าง แต่เป็นความพึงพอใจที่สามารถทำตัวเป็นประโยชน์ต่อเจ้านายได้อีกครั้ง

อัลเบิร์ตสอดเอกสารลงไปในแฟ้มแล้วยกขึ้นมาเล็กน้อย เมดที่ยืนรออยู่ข้างหลังจึงรับไว้แล้วนำไปวางบนโต๊ะของเจ้านาย

แคว้นนี้ก็ได้ห่าเล่มแล้ว

อัลเบิร์ตทำสีหน้าหม่นหมองเล็กน้อย

นี่เป็นสภาพการณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก

เพราะการขยายดินแดนของอาณาจักรมนตราทั้งทางตรงและทางอ้อมทำให้มีปัญหามากมายแตกแขนง ส่งผลให้จำนวนของเอกสารที่เจ้านายต้องอ่านเพิ่มขึ้นกว่าเมื่อก่อนมาก การที่เจ้าผู้ปกครองต้องจัดการเอกสารจำนวนมากขนาดนี้ ถือเป็นหลักฐานบ่งบอกได้ว่ามีความบกพร่องภายในองค์กร

ปกติแล้วเจ้าผู้ปกครองมีหน้าที่แค่กำหนดแนวทางเท่านั้น แค่นี้เป้าหมายใหญ่ไว้ให้ก็เพียงพอแล้ว ที่เหลือคือการนั่งบนบัลลังก์และคอยมองดูเหล่าผู้ที่ถูกสร้างโดยผู้รังสรรค์คอยทำงานให้แบบสุดชีวิตก็พอ

สาเหตุที่ทำอย่างนั้นไม่ได้ไม่ใช่ความรับผิดชอบของเจ้านาย เป็นเพราะมีผู้ที่ตรงตามบรรทัดฐานของเจ้านาย มีบุคลากรสำคัญไม่เพียงพอต่างหาก สำหรับอัลเบิร์ตที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลเรื่องการเมืองภายใน

กับควบคุมบุคลากรภายในนาซาลิคแล้ว ถือว่าเป็นเรื่องน่าละอายอย่างยิ่ง
ถึงจะเตรียมการรับมือไว้แล้ว แต่อนาคตก็ยังดูมืดมนเหลือเกิน

(ไม่ใช่แค่ทำให้ยุ่งยากแล้ว แต่ว่า...แนวทางรวมเผ่าพันธุ์ เสนอ
กฎหมาย ปัญหาเศรษฐกิจ ยังมีเรื่องที่ต้องให้ตัดสินใจอีกหลายเรื่องเลย...
แล้วก็สถานการณ์การทำงานที่มอบหมายให้ผู้พิทักษ์แต่ละชั้นจัดการด้วย
ถ้าขั้นตอนทุกอย่างจบลงที่เรา ทุกคนอาจไม่พอใจก็ได้ที่ไม่ได้พบหน้าท่าน
โมมอนกะ...)

อัลเบโต้ได้รับมอบหมายจากเจ้านายให้มีสิทธิ์จัดการได้ทุกเรื่อง โดย
ถูกบอกว่าถ้าอัลเบโต้คิดว่าดีจะทำอย่างนั้นก็ได้ แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ต้อง
ให้ตรวจสอบก่อน เพราะอัลเบโต้เคยทำงานผิดพลาดเช่นกัน

อย่างตอนไปขอความเห็น ว่าพลจะส่งตัวพวกที่ดูหมิ่นเจ้านาย
เหล่าผู้ที่พวกอัลเบโต้ลงความเห็น ว่าดูหมิ่นเจ้านายไปที่คุนกรกเยือกแข็ง
จะให้ตั้งชื่อว่าเป็นโทษหมิ่นเบื้องสูงหรือโทษเฆี่ยนตีนั้น แต่ก็ต้องตกใจ
มากที่ถูกเจ้านายคัดค้านไม่ให้ลงโทษแบบนั้น

เมื่อนึกได้ว่าตนยังเข้าใจความเมตตาของเจ้านายได้ไม่ลึกซึ้งพอก็ต้อง
สำนึกผิดทุกครั้ง

(ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าท่านโมมอนกะเป็นผู้ที่มีความเมตตากรุณาถึงเพียง
ไหนแท้ๆ...)

อัลเบโต้ยื่นริมฝีปากล่างออกมา สำหรับเธอแล้วถือเป็นสีหน้าที่เห็น
ได้ยากยิ่ง แต่เพราะเจ้านายไม่อยู่จึงทำสีหน้าแบบนั้นได้ชั่วขณะ

อัลเบโต้กลับมาอึมบางเหมือนเดิมแล้วหยิบเอกสารขึ้น นี่ก็มีความ
หนาระดับเพิ่มเอกสาร

ตรวจสอบเนื้อหาในเอกสารพลางคิดถึงเรื่องอื่นไปพร้อมกันด้วย

เกี่ยวกับผู้พิทักษ์ชั้นที่ต้องระมัดระวังให้มากที่สุด เติมิเอิร์จนั่นเอง

หลังจากจบการวางแผนเรื่องราวอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์แล้ว เติมิเอิร์จก็ไปศูนย์กลางนาซาลิคคอยวิ่งวุ่นเกี่ยวกับการจัดตั้งหน่วยข่าวกรอง การจัดตั้งองค์กรที่ยู่ยากสำหรับอัลเบโต้ แน่นอนว่าอัลเบโต้เป็นหัวหน้าผู้พิทักษ์จึงมีสิทธิ์ได้ยืนอยู่บนจุดสูงสุด แต่ก็มีโอกาสไม่น้อยที่จะกลายเป็นเติมิเอิร์จเมื่อเป็นแบบนั้นก็ได้ชัดเลยว่าต้องกลายเป็นเรื่องยุ่งยากแน่

ถ้าเป็นไปได้ก็อยากแย่งสิทธิ์นั้นมาแล้วมอบให้กับบุคคลที่ตนเองควบคุมได้ง่าย

ถึงจะนึกไปหน้าออกหลายคน แต่ไม่ว่าคนไหนก็ไม่มีสิ่งที่ใช้เป็นเครื่องชี้ขาดได้

(ถ้าเราไม่ได้เป็น อย่างน้อยก็ยอมให้แพนโดรา แอ็กเตอร์ได้ แต่ถ้าจะแย่งสิทธิ์มาจากเติมิเอิร์จก็ยุ่งยากเหมือนกัน...)

หากเป็นเช่นนั้นก็ได้หมายความว่า เขาจะมองไม่เห็นเจตนาที่แท้จริงของอัลเบโต้

แบบนั้นคงลำบากแน่ ดังนั้นอย่าไปยุ่งด้วยจะปลอดภัยกว่า

พี่สาวของตนอาจเป็นตัวเลือกที่ดี แต่ถึงจะเป็นพี่สาวก็ไม่ได้ยอมเป็นมิตรโดยไร้ซึ่งข้อแม้ หากรู้เจตนาแท้จริงของอัลเบโต้อาจกลายเป็นศัตรูกันก็ได้

น้องสาวที่เป็นสุดยอดของนาซาลิคนั้นสามารถไว้วางใจได้ แม้จะรู้เจตนาที่แท้จริงของอัลเบโต้ก็คงยอมเป็นมิตรด้วย แต่นั่นเป็นเพราะเจ้านายบอกให้ทำตามคำสั่งของอัลเบโต้

(ให้ตายเถอะ)

มีบุคลากรไม่พอจริงๆ ด้วย

ไม่หรอก ไม่ใช่แค่บุคลากรเท่านั้น มีอีกหลายอย่างเลยที่ไม่เพียงพอ อย่างเช่น เงินทุนที่จะทำให้อัลเบต์ได้เคลื่อนไหวอย่างอิสระได้ด้วยตัวคนเดียว ถ้าอย่างนั้นการที่เจ้านายช่วยขยายขนาดองค์กรให้จากภายนอกของนาซาลิก ก็เป็นประโยชน์สำหรับเธอ

(เอาสมาคมนักผจญภัยที่ก่อตั้งใหม่มาไว้ในมือเรา... จับตาเหตุการณ์เคลื่อนไหวของมาร... จำเป็นต้องระวังอระ... ลูกน้องของโคคิวท์ส... หาข้อมูลมาจากวิกิทิม... เครือข่ายคมนาคมของแซลเทียร์มีค่าหรือไม่... สร้างกำไรโดยผ่านสมาคมการค้า... บุคลากรคือ... ที่เหลือมีแค่เดมิเอิร์จกับเด็กสาวนั้น...)

อัลเบต์ครุ่นคิดเรื่องต่างๆ อย่างรวดเร็วในแบบที่คนปกติไม่มีทางทำได้ แล้วขมวดคิ้วเล็กน้อย

(ไม่ไหว ต้องระวังเดมิเอิร์จด้วยสิ การเอาเด็กสาวนั้นมานั้นอันตรายเกินไป เผลอๆ อาจกลายเป็นคนที่ต้องระวังมากกว่าเดมิเอิร์จเสียอีก...)

ระหว่างที่อัลเบต์กำลังคิดค้นกลอุบายต่างๆ ภายในสมอง ก็ทำงานเสร็จเรียบร้อยแล้วไปอีกอย่าง

จากนั้นหยิบแฟ้มเล่มถัดไปขึ้นมา

แต่เอกสารที่ถูกสอดไว้ในแฟ้มนั้นมีน้อยพอสมควร เพราะเป็นปัญหาใหม่ หรือไม่ก็ถูกส่งมาโดยคนที่ไม่เคยชินกับการทำงานเอกสารเหมือนกับแซลเทียร์

อัลเบต์มองหน้าปก

ตรงหน้าปกนั้นถูกเขียนไว้ว่า ‘ปัญหาเกี่ยวกับหน่วยจัดส่งเสบียง
ไปยังราชอาณาจักรคัคคิลีธี’

ดูเหมือนว่าจะเป็นครั้งแรก ในความทรงจำของอัลเบโต้ไม่มีปัญหา
แบบนี้เลย

เมื่อคิดว่ามีเรื่องอะไรเกิดขึ้นแล้วลองอ่านดู ก็ต้องกะพริบตาปริบๆ
แล้วทำตากลม พอลองอ่านใหม่ตั้งแต่ต้นเรื่องและพบว่าไม่มีการปลอมแปลง
หรือปกปิดอะไรเลย จึงอ้าปากเล็กน้อยด้วยความตะลึง

“เอ๊ะ?”

มีสีหน้าลำบากใจราวไม่เข้าใจความหมายผู้เขียนมาบนในหน้าอันแสน
งดงามนั้น

ไม่บ่อยเลยที่หนึ่งในผู้มีเขาวนปัญหาระดับสูงสุดของนาซาลิคอย่าง
อัลเบโต้จะทำสีหน้าแบบนี้

แต่ถึงจะเป็นปัญหาระดับนั้น มันสมองอันปราดเปรื่องของอัลเบโต้
ก็เริ่มทำงาน คิดวิเคราะห์ถึงเหตุผลและความเป็นไปได้ของการเกิดปัญหา
ที่ถูกเขียนไว้ในเอกสาร

(สิ่งที่เป็นไปได้มากที่สุดคือการทรยศของเด็กสาวนั้นนั่นนะ... ได้รับ
ข้อเสนอที่เป็นประโยชน์มากกว่าจากองค์กรอื่นอย่างนั้นหรือ? เท่าที่เราดู
ไม่น่าจะมีข้อเสนอที่ดีไปกว่านั้นแล้วนะ... ไม่สิ ยังไม่แน่ชัด แคมีข้อมูล
ไม่เพียงพอเท่านั้นเอง)

ในเวลาเดียวกับที่ต้องไปตามรายละเอียดยกับผู้ส่งเอกสาร ก็ต้อง
ไปขอคำปรึกษาเพื่อนร่วมงานที่เกี่ยวข้องกับปัญหานี้เป็นอย่างมากอย่าง
เดมิเอิร์จด้วยเช่นกัน

การแจ้งให้เจ้านายทราบถือเป็นเรื่องหลังจากนั้น

เมื่อมองดูรายงานอีกสองเรื่องที่เหลือเพื่อตรวจสอบว่าไม่ได้มีความสำคัญขนาดนั้นแล้ว อัลเบได้จึงส่งเสียงเรียกเมดที่ยืนรออยู่ข้างหลัง

“จำเป็นต้องประชุมด่วน ก่อนอื่นข้าจะมุ่งหน้าไปที่ชั้นเจ็ดเพื่อปรึกษากับเดมิเอิร์จ ถ้ามีคนมาหาข้าช่วยบอกด้วยก็แล้วกันว่าอีกสักครู่ถึงจะกลับมา”

อัลเบได้ออกคำสั่งอย่างนั้นแล้วใช้แหวน ริง ออฟ ไลน์ อูล โกว์นบนนิ้วนางซ้าย

ในฐานะที่เป็นหัวหน้าผู้พิทักษ์ชั้น เธอจึงเข้าใจสถานการณ์ดีว่า จะหาตัวผู้พิทักษ์ชั้นได้จากที่ไหนบ้าง

เดมิเอิร์จจะส่งงานที่ราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์เรียบร้อยแล้ว น่าจะกลับมาคิดกลอุบายเกี่ยวกับสภาพประเทศ ศาสนจักร และสมาพันธ์นครรัฐอยู่ที่ชั้นเจ็ด

ถ้าไม่อยู่ก็ไปหาเอนโทมาเพื่อขอให้ใช้ ‘เมสเสจ’ หรือให้พี่สาวของตนช่วยตรวจสอบที่อยู่ให้ก็เรียบร้อยแล้ว

อัลเบได้คิดอย่างนั้นแล้ววาร์ปไปในทันที

•

ราชอาณาจักรรี เอสตีเซ เมืองหลวงรี เอสตีเซ

ห้องทำงานในพระราชวังวัลันเซีย ปราสาทโร เรนเต

ห้องที่องค์ราชาในแต่ละสมัยใช้ทำงานมาตลอดนั้น ไม่มีร่างของ

กษัตริย์ลันพอซซาที่ III แต่มีซาแนค วาลเลออน อิกานา ไรล์ ไวเซลฟ์
องค์ชายอันดับสองมาแทนที่

ซาแนคอ่านเอกสารที่ถูกส่งมา แล้วถอนใจเฮือกใหญ่ด้วยสีหน้า
หม่นหมอง หากได้อ่านเอกสารนี้คงไม่มีใครสามารถทำสีหน้าร่าเริงได้หรอก
รายละเอียดภายในเอกสารคือ รายงานเกี่ยวกับสถานการณ์ใน
ปัจจุบันของราชอาณาจักร

การต่อสู้ที่ทุ่งราบคัชเซ หรือควรเรียกว่าเป็นการสังหารหมู่ทำให้
ราษฎรตายไปเป็นจำนวนมาก แต่ก็ไม่ถึงกับทำให้ราชอาณาจักรได้รับความ
เสียหายร้ายแรงขนาดนั้น ราษฎรของราชอาณาจักรมีจำนวนราวเก้าล้าน
คน ส่วนผู้ที่ตายในสนามรบมีราวหนึ่งแสนแปดหมื่นคน จึงพูดได้ว่าการ
สูญเสียเพียงแค่สองเปอร์เซ็นต์ พวกชาวไรเเองก็ยังมีของสำรองที่เรียกว่า
บุตรคนที่สองหรือสาม รวมทั้งพวกเขาก็ยังมีอยู่อีกเป็นจำนวนมาก อาจ
ฟังดูไม่ดีเท่าไร แต่ถึงจะมีคนตายไปขนาดนั้นก็ไม่ได้ลำบากอะไร

แต่กระนั้นก็มีผู้ช่วยตายไปราวสี่เปอร์เซ็นต์ แคมยังเป็นชายฉกรรจ์
ด้วย เมื่อเห็นเอกสารก็ทำให้รู้ว่าเริ่มมีผลเสียไหล่ออกมาแล้ว

ซาแนคส่งเสียงพ่นลม “เฮอะ” ออกมาทางจมูก โยนเอกสารทิ้งลง
บนโต๊ะแล้วส่งสายตาไปทางอีกบุคคลหนึ่งที่อยู่ในห้องนั้น

“เฮ้ น้องข้า ถ้าเป็นเจ้าจะทำอย่างไร?”

น้องสาวที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ยาวที่ห่างออกไปเล็กน้อย เรนเนอร์ ทีเอล
ชาเดอลอน ไรล์ ไวเซลฟ์ได้ยินคำถามแล้วเงยหน้าขึ้น

เรนเนอร์ซึ่งดูเอกสารอื่นอยู่ยิ้มลำบากใจ

“ถึงจะถามว่าจะทำอย่างไรก็เถอะ... เสียดใจ ถ้าไม่อธิบายรายละเอียด

ของคำถามให้มากกว่านี้ ข้าก็ตอบอะไรไม่ได้หรอกนะคะ”

“นี่อย่างไรละ”

ซาแนคไม่ได้อธิบาย หยิบเอกสารนั้นขึ้นมาแล้วสะบัดไปมาพั๊ๆ เรนเนอร์จึงลุกมารับเอกสารไปจากมือของซาแนค

“...นี่หรือคะ” เรนเนอร์ขยับสายตามองจากบนลงล่างแล้วเปรยอย่างนั้น “เอ่อ... แบบนี้นั้นช่วยอะไรไม่ได้ไม่ใช่หรือคะ?”

“เฮ้ยๆ...”

ซาแนคแหงนหน้าขึ้นฟ้า

ถ้าน้องสาวที่ยอดเยี่ยมกว่าตนพูดแบบนี้ออกมา ก็ไม่รู้จะทำอะไรเหมือนกัน แต่ถ้าละทิ้งปัญหาที่ขัดคุณสมบัติของผู้บริหารบ้านเมือง

“ถ้าปากใจขนาดนั้นเลยหรือคะ? ถึงจะทำให้อำนาจของราชอาณาจักรลดลงไป แต่ก็เป็นเพียงแค่ชั่วคราวเท่านั้น ข้าไม่คิดว่าต้องดิ้นรนทำอะไรถึงขนาดนั้นเลยนะคะ”

“ถ้าอำนาจลดลงแบบนี้ก็ต้องมีคนอดตายนะสิ”

การทำสงครามกับจักรวรรดิอยู่บ่อยครั้งทำให้อยู่ในสภาพสะสมเสบียงอาหารไม่ค่อยได้มาโดยตลอด พื้นที่แถบเอ รันเทลที่เป็นเขตปกครองโดยตรงของกษัตริย์ และเป็นเขตใช้ผลิตอาหารได้อย่างยอดเยี่ยมก็ถูกยึดไปเป็นของอาณาจักรมนตราแล้ว แคมเปญงานยังลดลงไปตามจำนวนของคนที่ตายในสงครามด้วย

ตอนนี้อาจไม่เป็นอะไร แต่อีกหลายปีต่อจากนี้ เมื่อจำนวนอาหารลดลงทำให้ค่าครองชีพสูงขึ้น ก็มีโอกาที่อาหารจะไหลเวียนไปไม่ถึงมือของคนยากคนจน ไมสิ นั่นเป็นอนาคตที่จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน

“นั่นสินะคะ”

“เฮ้ยๆ น้องเอ๋ย ถึงจะพูดง่ายๆ ว่านั่นสินะคะก็เถอะ ถ้าภัยหนาวกับภัยแล้งทำให้ขาดแคลนผลผลิตก็ไม่รู้เหมือนกันนะว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง”

“ครูอิตระดับสูงสามารถควบคุมสภาพอากาศได้ ไม่ต้องห่วงเรื่องจำพวกภัยแล้งหรือหิมะ จ้างพวกนักผจญภัยก็พอแล้ว ผลลัพธ์กับค่าใช้จ่ายจะคุ้มค่างั้นนะคะ แต่ไม่รู้สิว่าในหมู่บ้านผจญภัยมีครูอิตระดับสูงแบบนั้นอยู่รึเปล่า ควรหาตัวไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ อาจจะดีกว่าก็ได้ ถ้าเป็นเมื่อก่อน หากฉุกเฉินขึ้นมาคงไปขอความร่วมมือจากนักผจญภัยของจักรวรรดิได้ แต่ตอนนี้กลายเป็นอาณานิคมของอาณาจักรมนตราไปแล้ว อาจเป็นเรื่องยากก็ได้ค่ะ”

“อืม ถ้าเป็นภัยแล้งก็ใช้วิธีนั้นรับมือได้สินะ แต่ว่าน้องเอ๋ย แล้วในกรณีที่เป็นภัยหนาวล่ะ?”

“คงต้องให้พวกครูอิตพยายามขึ้นอีกหน่อยแล้วละค่ะ”

ชาแนคจ้องใบหน้าของเรนเนอร์ไม่วางตา แต่นั่นก็เป็นใบหน้าของน้องสาวที่เห็นจนเคยชินแล้ว

ไม่รู้หรือกริ ชาแนคคิด

อย่างที่เรนเนอร์พูด ถ้าเป็นครูอิตระดับสูงก็ใช้เวทมนตร์ทำให้ฝนตกได้ชั่วคราว จึงสามารถรับมือภัยแล้งได้ แต่เคยได้ยินจากมาร์ควิส เรเวน อดีตคนสนิทของตนว่า เมื่ออยู่ต่อหน้าภัยหนาว เวทมนตร์ของครูอิตก็ไร้ความหมาย

ถ้าเป็นภัยหนาวก็ต้องควบคุมสภาพอากาศจนกว่าจะผ่านฤดูกาลนั้นไปได้ จึงจำเป็นต้องใช้ครูอิตระดับสูงหนึ่งคนต่อหนึ่งหมู่บ้าน แต่จะให้

รวบรวมครูอัตราจ้างจำนวนน้อยคนมาได้อย่างไร แบบนั้นมันอยู่เหนือความเป็นจริงจนเกินไป

เนื่องจากความรู้เรื่องเวทมนตร์ไม่ได้ถูกรวมไว้ในการศึกษาขั้นพื้นฐาน แม้แต่ชั้นสูงก็ไม่มีความรู้เรื่องนั้นเช่นกัน รวมถึงคนในราชวงศ์ด้วย

สาเหตุที่ชาแนลมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็เพราะถูกสอนมาเป็นการส่วนตัว

อุปสรรคจากการที่ราชอาณาจักรไม่มีเมจิกแคสเตอร์ระดับสูงขนาดนั้น ถ้ามีบุคคลผู้ยิ่งใหญ่เหมือนกับไตรแอตของจักรวรรดิอยู่ด้วย ก็ถือเป็นอีกเรื่อง แต่ราชอาณาจักรไม่มีความเข้าใจในเวทมนตร์ แล่มีความหลงใหลที่มึ่นักรบผู้กล้าหาญที่ยังรำลึกจนกลายเป็นวัฒนธรรมไปแล้ว ทำให้ไม่มีเมจิกแคสเตอร์ที่จะพลิกผันความคิดนั้นได้ปรากฏตัวออกมาแน่นอน

ในทางกลับกันแล้ว ความคิดเรื่อง ‘เวทมนตร์เป็นสิ่งอ่อนแอ’ สำหรับการต่อสู้ของพวกชนชั้นสูงจึงถูกถ่ายทอดไปยังลูกหลานโดยไม่มีสิ้นสุด กระทั่งความไม่รู้ในเวทมนตร์ได้แปรเปลี่ยนเป็นการดูถูกเวทมนตร์ จบลงที่วังวนอันมีตมแบบนั้น

แต่สำหรับชาแนลแล้ว เวทมนตร์ถือเป็นวิทยาการที่มีพลังอันน่ากลัวยิ่งนัก

ถ้าชนบธรรมเนียมโง่เง่าทำให้ต้องห่างเหินออกจากวิทยาการนี้ ในไม่ช้าราชอาณาจักรจะต้องพ่ายแพ้ประเทศข้างเคียง ถึงไม่ต่อสู้ก็ต้องขาดใจตายเป็นแน่ ดังนั้นชาแนลจึงคิดว่าจะหาอาจารย์ที่มีความรู้เรื่อง

เวทมนตร์มาสอนลูกของตนในอนาคต ถ้ารู้ว่ราชวงศ์เริ่มหาความรู้เรื่องเวทมนตร์ พวกชนชั้นสูงย่อมทำตามในไม่ช้า

ไม่สิ ถึงจะไม่ทำแบบนั้น การปรากฏตัวของตัวตอนที่ใช้เวทมนตร์อันแกร่งกล้าได้อย่างราชันมณฑรา ก็อาจทำให้เกิดการปฏิบัติทางความคิดของทั้งชนชั้นสูงและสามัญชน ก่อเกิดเป็นยุคสมัยที่ไม่ว่าใครก็พยายามขวนขวายหาความรู้เกี่ยวกับเวทมนตร์ก็ได้

หากบอกว่าปัจจัยภายนอกเป็นโอกาสทำให้เกิดเรื่องแบบนี้ก็ฟังดูน่าสมเพช แต่เมื่อเป็นเรื่องดีสำหรับราชอาณาจักรก็ควรหวั่นใจแล้วยอมปล่อยให้ผ่านไป

หากดูจากสภาพการณ์ในปัจจุบันของราชอาณาจักร ก็พูดได้ว่าเป็นธรรมดาที่เรนเนอร์จะไม่วู้

แม้จะมีมันสมองระดับอัจฉริยะ แต่ถ้ายู่ในขอบข่ายของเรื่องที่ตนไม่เข้าใจ ก็อาจชักนำไปสู่คำตอบที่ผิดพลาดได้เช่นกัน การทุ่มความคาดหวังทั้งหมดไว้กับน้องสาวอาจเป็นอันตรายก็ได้

แต่เรนเนอร์สนิทสนมกับกลุ่มนักผจญภัยระดับอาตามันไทท์ ‘กุหลาบคราม’ ถ้าอยากรู้รายละเอียดเกี่ยวกับเวทมนตร์ที่อยากรู้ก็ไม่ใช่เรื่องยาก ทั้งที่เป็นเรื่องที่แม้แต่เขาเนคยังรู้ แล้วน้องสาวซึ่งถูกเรียกว่าเป็นจุดเอกฐานของความรอบรู้ผู้นี้จะนึกไม่ออกและไม่ได้ตรวจสอบเรื่องนั้นเลยหรือ

แต่ไม่มีเหตุผลที่เรนเนอร์จะโกหกเรื่องเล็กน้อยแบบนี้ เธอแค่เผยความเป็นมนุษย์ที่เห็นได้ไม่บ่อยนักออกมาเท่านั้น หมายความว่าอาจมีอาการป่าเป้าไปเป็นครั้งคราวก็ได้

ซาแนครู้ว่าเรนเนอร์ไม่ได้สนใจเรื่องครองบัลลังก์เลย

สำหรับซาแนคแล้วเป้าหมายของเรนเนอร์เป็นเรื่องเล็กน้อยมาก
พูดอีกอย่างคือ ถ้าเรนเนอร์ได้ครองบัลลังก์ก็ไม่มีทางทำให้เรื่องนั้นกลายเป็น
ความจริงได้ ต่อให้หลอกลวงซาแนคไปก็ไม่มีผลประโยชน์อะไรทั้งนั้น

“น้องเอ๋ย ถึงจะเป็นพลังของครูดิกก็ช่วยแก้ไขภัยหนาวได้ยากนะ”

“อย่างนั้นหรือคะ? ถ้าอย่างนั้นก็แย่เลยนะคะ อ๊ะ! ปัญหาคือเรื่อง
อาหารสินะคะ? แต่เมื่อมีเพียงพอก็ไม่มีปัญหาหรอกค่ะ ดิฉันเลยนะคะ
เสด็จไป”

ซาแนคทำสีหน้าตรงกันข้ามกับรอยยิ้มของเรนเนอร์

“อาหารที่เจ้าพูดถึงคือนั่นสินะ? ข้าไม่อยากรุงด้วยหรอก... ถ้ากิน
มากเกินไปจะไม่กลายเป็นอันเดทหรือศรี?”

ถ้าถามว่าราชอาณาจักรในตอนนี้ ‘มีอาหารส่วนเกินหรือไม่’ ก็ต้อง
ตอบว่า ‘มี’

ภายในโรงเก็บของของพวกเขาพ่อค้ามีอาหารจำนวนมากล้นไหลอยู่
จนมากเกินพอ แต่ไม่สามารถกำหนดแผนการโดยยึดเอาสิ่งนั้นเป็นที่พึ่งได้
เพราะถ้าให้พูดอย่างละเอียด อาหารเหล่านั้นไม่ใช่อาหารของราชอาณาจักร

เป็นอาหารในโรงเก็บของที่ราชอาณาจักรผู้่นาหวาดกลัว ราชันมนตรี
ผู้ปกครองอาณาจักรมนตรีทำสัญญาเช่ายืมกับพ่อค้าของราชอาณาจักร
นั่นเอง ไม่เคยพบเห็นเรื่องแบบนี้มาก่อน แม้แต่ในบันทึกประวัติศาสตร์
ของราชอาณาจักรก็ตาม

ได้ยินว่าพ่อค้าจะตัดสินใจนำไปจำหน่ายก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้ารวมกับ
ภาษีศุลกากรแล้วก็มีราคาสูงกว่าอาหารที่วางจำหน่ายกันตามปกติ โดยเป็น

ราคาที่ถูกลงกำหนดไว้โดยอาณาจักรมนตรา และไม่ได้รับอนุญาตให้ลดราคาด้วย ราษฎรจึงไม่อาจซื้อมาได้ ได้แต่ถูกวางไว้ในโรงเก็บของเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้เงินตราของราชอาณาจักรจึงยังไม่รั่วไหลไปทางอาณาจักรมนตรา พุดตามตรงว่าไม่มีผลเสียกับราชอาณาจักรเลย

ถ้าดูจากสภาพการณ์ในปัจจุบันก็ดูเหมือนจะไม่มีปัญหาอะไร

แต่ซาเนค... ความเห็นของเรนเนอร์ก็เช่นกัน มองว่าเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งของอาณาจักรมนตรา

“แต่ทางราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ก็กินอาหารนั้นเหมือนกันนะคะ ไม่น่าจะมีพิษภัยอะไรหรอก”

“ไม่ละ มีเป้าหมายทำให้คิดอย่างนั้นต่งหาก อาจเหลือแต่อาหารที่ถูกวางยาไว้ในราชอาณาจักรก็ได้นะ”

เรนเนอร์ยิ้มเจื่อน

“คงไม่ได้คิดอย่างนั้นจริงๆ ใช้ไหมคะ”

“ก็นะ ข้าให้ตรารัสสอบของข้างโนไปแล้วละ”

เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากโรงเก็บของภายในราชอาณาจักรนี้ ทางอาณาจักรมนตราได้บอกไว้แล้วว่า มีเป้าหมายเพื่อกักเก็บสัมภาระที่จะส่งไปช่วยเหลือราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์

เป็นวิธีที่ใช้ส่งอาหารจากที่นี่ไปยังราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์

เนื่องจากไม่มีการรับประกันความปลอดภัยของสิ่งของที่ส่งไป หากถูกโจรภูเขาลั่นหรือถูกมอนสเตอร์จู่โจมก็เป็นความรับผิดชอบของอาณาจักรมนตราเอง แน่نونว่าต้องจ้างทหารรับจ้างก็จริง แต่ทางอาณาจักรมนตราบอกให้ติดธงของอาณาจักรมนตราไว้กับรถม้าสำหรับขนส่งเป็น

สัญลักษณ์ในการป้องกันตนเองด้วย ทางฝ่ายราชอาณาจักรก็อยากหลีกเลี่ยงไม่ให้เกิดปัญหาโดยไม่จำเป็นเช่นกัน จึงต้องยินยอมโดยตั้งเงื่อนไขไว้ อย่างเช่น การเก็บค่าผ่านทาง และไม่อนุญาตให้อันตศของอาณาจักรมนตราเข้ามาในเขตราชอาณาจักร แต่นี่ถือเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่เลยทีเดียว

เพราะมีขบวนรถม้าที่ชูธงของอาณาจักรมนตราเดินผ่านไปเขตเมืองหลวงนั่นเอง ขบวนรถม้าผ่านถนนไปอย่างผ่าเผยจนถึงท่าเรือที่มีทางเดินเรือสู่ราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ แบบนั้นก็เหมือนกับแสดงให้ทั้งภายนอกและภายในได้เห็นจุดยืนอันอ่อนแอที่มีต่ออาณาจักรมนตรา แล้วยังตั้งอกตั้งใจช่วยเหลือมาก จนทำให้มีขบวนขนส่งแบบนี้ให้เห็นอยู่บ่อยครั้งด้วย

เมื่อความน่าเกรงขามถูกลิตรอนไปทีละนิด ในไม่ช้าราชอาณาจักรก็จะเหลือแค่สองตัวเลือก จะใช้กำลังขัดขืนหรือยอมคุกเข่าให้เท่านั้น เกรงว่าปลายทางของการจู่โจมอันแสนยากลำบากแบบนี้จะส่งผลให้จักรวรรดิจำใจต้องเลือกอย่างหลังก็ได้ นับว่าเป็นวิธีการที่เจ้าเล่ห์แต่มีประสิทธิภาพมากจริงๆ

แล้วก็ขงเลวร้ายเหลือเกิน เพราะเบื้องหน้าเป็นการสนับสนุนทางด้านมนุษยธรรม ราชอาณาจักรจึงไม่อาจพูดได้ว่าให้หยุดทำอย่างนั้น

จอมปิศาจอัลตาเบาทที่เคยอาละวาดในเมืองหลวงของราชอาณาจักร และถูกทำลายล้างไปด้วยฝีมือของราชันมนตราก็เช่นกัน ราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ถูกพวกมนุษยย์ได้การควบคุมของปิศาจนั้นบุกโจมตีจนทางเหนือราบคาบ ซาแนคไต้ยินมาว่า ได้รับความเสียหายหนักในระดับที่เอาราชอาณาจักรไปเปรียบเทียบกับไม่ได้เลย

แต่ถึงราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ทางเหนือจะได้รับความเสียหาย

เข้าชั้นล้มสลาย ทางใต้กลับแทบไม่ได้รับความเสียหายเลย

ไม่ว่าจะเป็นการเสียชีวิตขององค์หญิงศักดิ์สิทธิ์ หรือการขึ้นครองบัลลังก์ของราชาศักดิ์สิทธิ์องค์ใหม่ พอชนชั้นสูงที่มีอำนาจของทางเหนือตายไปก็ทำให้ทางเหนือตกอยู่ในความสับสน แคมยังมีปัญหามากมายอย่างการแตกขั้วกับชนชั้นสูงที่มีอำนาจของทางใต้ด้วย

เมื่อปัญหาทุกอย่างมาทับซ้อนกันก็เกิดการแย่งอำนาจจนทำให้ราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์แยกเป็นสองส่วน

ผลลัพธ์คือ ส่งความช่วยเหลือไปยังราษฎรทางเหนือได้ล่าช้า ขนาดที่ไม่มีแม้แต่อาหารให้กินในวันนั้น

สิ่งที่ช่วยพวกเขาไว้คือ อาหารของอาณาจักรมนตราที่ใช้เส้นทางบกและทะเลขนส่งมาจากโรงเก็บของของราชอาณาจักร

ชาแนคคิดว่าเป็นวิธีที่ดีมาก

ถ้าได้รับการสนับสนุนด้านอาหารในสภาวะเลวร้ายแบบนี้ ก็ไม่มีเวลามาสนใจเรื่องที่ยืดเยื้อเป็นอันเด็ดหรือ

“ถ้าพวกเราส่งอาหารไปช่วยเหลือได้ อาจได้รับความดีความชอบเหมือนที่ราชันมนตราได้รับก็ได้ แต่ว่า... ภายใต้สถานการณ์แบบนี้ไม่มีทางทำได้อย่างเด็ดขาด”

หากไม่มีการต่อสู้ครั้งนั้นละก็

ไม่สิ อย่างน้อยๆ ถ้ายัลดาเบาที่ไม่มาอาละวาดในเมืองหลวงและไม่ถูกแย่งชิงสิ่งต่างๆ ไป ก็อาจทำให้สถานการณ์เปลี่ยนแปลงไปได้สักเล็กน้อย น่าจะส่งเสบียงอาหารไปช่วยเหลือราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ได้ อันเดนนั่นก็คงสร้างผลงานได้ไม่มากขนาดนั้นหรือ

เพราะไม่สามารถทำอย่างนั้นได้แม้แต่บ่อย พุดที่ถูกส่งตัวไปตอน
ราชาศักดิ์สิทธิ์องค์ใหม่ขึ้นครองบัลลังก์จึงได้รับการต้อนรับไม่ดีเท่าไรนัก

ไม่ใช่สงครามเย็นที่มาจากความคิดเรื่องผูกมิตรไกลตัวทำศึกใกล้ตัว
หรอก ตอนที่ราชาศักดิ์สิทธิ์องค์ก่อน... องค์หญิงศักดิ์สิทธิ์คัลลา เบซซารอส
ยังมีชีวิตอยู่ ความสัมพันธ์ของราชอาณาจักรกับราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์
ไม่ได้เลวร้ายถึงเพียงนั้น

ไม่ใช่เพราะไม่สามารถส่งเสบียงอาหารไปช่วยเหลือได้ การปฏิเสธ
ความช่วยเหลือตอนที่ยัลตาบาห์ไปอาละวาดในราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์
ต่างหากที่เชื่อมโยงกับการทำให้ความสัมพันธ์เลวร้ายลงอย่างแสนสาหัส

แน่นอนว่าตอนนั้นไม่มีทางยื่นมือไปช่วยเหลือได้เลย

นั่นเป็นตอนที่เวทมนตร์ทรงอำนาจของราชันมนตราอินซ์ อุล
โกว์น ทำให้คนจำนวนมากต้องตายไป ถือว่าเป็นช่วงที่เกิดความอลหม่าน
ยิ่งกว่าตอนนี้เสียอีก แคมหัวหน้านักรบนามกระต๊องที่แข็งแกร่งที่สุดใน
ราชอาณาจักร กาเซฟ สโตรนอฟ รวมทั้งเหล่านักรบมีชื่อคนอื่นต้องมา
สิ้นชีพไปด้วย จะให้การช่วยเหลือเพื่อเอาชนะปิศาจที่แข็งแกร่งขนาดนั้น
ได้อย่างไรกัน

แต่ไม่ว่าจะพูดอย่างไรก็ได้ยินเหมือนเป็นคำแก้ตัวของราชอาณาจักร
ผู้มีจิตใจด้านชาเท่านั้น ไม่สิ ไม่ว่าประเทศไหนที่ถูกขอความช่วยเหลือก็
น่าจะเหมือนกับราชอาณาจักร แต่มีเพียงอาณาจักรมนตราเท่านั้นที่ส่งดาบ
กับขนมปังไปให้ เมื่อเอามาเปรียบเทียบกันแล้ว จึงทำให้ราชอาณาจักร
ถูกด้อยค่านั่นเอง

แล้วในความเป็นจริงก็ได้ยินจากปากของพุดด้วยว่า ราชอาณาจักร

ศักดิ์สิทธิ์ทางเหนือมีกระแสน้ำบรรเทาจักรมนตราเป็นอย่างมาก

“ความล่าช้าในการแก้ไขปัญหาแต่ละเรื่องอย่างนั้นรี...”

นับวันก็ยิ่งกลายเป็นปัญหาใหญ่หวนกลับมา

ถึงจะเป็นการทับซ้อนกันโดยบังเอิญ แต่กลับรู้สึกได้ว่าสถานการณ์ทุกอย่างมีความเกี่ยวพันกัน

“ไม่สิ หรือว่า...”

“เสด็จพี่!”

“ฮะ! ...เฮ้ น้องข้า ไม่ต้องพูดเสียงดังขนาดนั้นข้าก็ได้ยินแล้ว ยังไม่แก่ขนาดนั้นหรอก”

“...เพราะแอบไปอยู่ในโลกส่วนตัวโดยไม่ยอมสนใจน้องสาวที่อยู่ข้างหน้า เลยอยากทำให้เสด็จพี่รู้สึกไม่ดีบ้างนะสิคะ ว่าแต่กำลังคิดอะไรอยู่หรือคะ?”

“เปล่า... แค่คิด...เกินไปหน่อยเท่านั้นแหละ”

เรนเนอร์ทำสายตาเหมือนกำลังมองคนน่าสงสาร

“ถึงจะไม่ค่อยเข้าใจ แต่คงเป็นแบบนี้แหละค่ะ เพราะคุณแต่เรื่องหลุดๆ เลยคิดไปในทางลบจนเกินไปรีเปล่าคะ?”

พอถูกพูดแบบนี้ก็รู้สึกแบบนี้เหมือนกัน

“อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้นะ”

“ค่ะ ใช่แล้วละค่ะ ต้องเป็นอย่างนั้นแน่นอน... พอพูดถึงราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์แล้ว ตอนนี้กำลังถูกแยกออกเป็นทางเหนือและใต้จนอาจเกิดสงครามกลางเมืองขึ้นมาก็ได้ คิดว่าฝ่ายไหนจะชนะคะ? แต่ข้าคิดว่าราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ทางเหนือที่กำลังอ่อนล้ามีโอกาสนะน้อยมากเลยคะ...”

“ก็คงเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะคนมีฝีมือของทางเหนือตายไปหลายคน แอ้มอัศวินศักดิ์สิทธิ์หญิงนั้นก็ยิ่งมาตายไปด้วย...”

“ไม่ค่อยเข้าใจเลยคะ เป็นคนที่มีชื่อเสียงขนาดนั้นเลยหรือคะ?”

“อืม ว่ากันว่าฝีมือทัดเทียมกับท่านหัวหน้านักรบของเราเลย ได้ยินมาว่าเคยเดินทางมาราชอาณาจักรด้วย น่าเสียดายที่ไม่ได้พบหน้า”

หากอนุญาตให้ทุกอย่างไม่เป็นทางการเข้าพบได้โดยไม่สนใจลำดับการเข้าพบ คงไม่เป็นผลดีต่อทั้งภายนอกและภายใน เพราะจะทำให้ราชวงศ์ถูกหยามหน้าได้ แต่ระหว่างที่ฝ่ายการทูตกำลังพิจารณาว่าจะทำอย่างไร ทางนั้นก็เดินทางออกจากเมืองหลวงไปก่อนแล้ว

ถ้ารู้ว่าจะเป็นแบบนี้ก็น่าจะลองไปพบดูสักครั้ง แบบนั้นอาจช่วยปูทางให้เตรียมรับมืออะไรได้บ้าง

“ถ้าตอนนั้นเจ้าไม่ย่ำว่าฝ่ายทูตตัดสินใจได้ถูกต้องแล้ว ข้าอาจไปพบแล้วก็ได้ หากกษัตริย์ยอมไปพบด้วยง่าย ๆ คงไม่ตึ๊ง แต่ถ้าเป็นองค์ชาย อาจไม่มีปัญหาอะไรก็ได้”

“เสด็จพี่เป็นคนตัดสินใจเองไม่ใช่หรือคะ...”

เรนเนอร์พองแก้มน่ารัก ถ้าเป็นผู้ชายต้องลุ่มหลงไปแล้ว แล้วก็รู้ด้วยว่ามีคนจำนวนมากที่ถูกหลอกลวง

“เสด็จพี่คือกษัตริย์องค์ถัดไปนะคะ แต่เชื่อว่าทุกคนจะสนับสนุนอย่างน้อยต้องหลีกเลี่ยงไม่ให้ถูกเกลียด หากไม่ได้เป็นกษัตริย์จริงๆ ก็ลำบากแย่ แล้วถ้ามีการก่อกบฏก็ลำบากเหมือนกัน แบบนั้นก็รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับข้าไม่ได้สิคะ”

“อา นั่นสินะ...”

ถึงจะเป็นคำพูดที่ไม่ได้ปกปิดความต้องการของตนเอง แต่ก็เป็นการตอบที่ยอมรับได้

“อืม ถ้าคิดตามปกติแล้วมันก็ใช่... แต่อาณาจักรมนตราที่ให้การสนับสนุนราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ทางเหนือมาตลอด อาจจะสร้างประเทศได้ตามความสะดวกของตัวเองก็ได้ ลองติดต่อกับทางใต้ดูดีไหม?”

ถ้าราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ทางเหนือมีความสัมพันธ์อันดีกับอาณาจักรมนตรา สำหรับทางใต้แล้วก็ถือว่าเป็นศัตรูในความเป็นจริงเสมือน ถ้าหากราชอาณาจักรร่วมมือกับทางใต้ก็จะช่วยคุมเชิงอาณาจักรมนตราได้

“นั่นสินะคะ แบบนั้นก็ไม่เลวเลย คำสอนของศาสตราจารย์ชื่อว่า ไรฟ์พัคเกอร์ หนึ่งในปัจจัยหลักที่ทำให้เป็นชนชั้นกษัตริย์ไม่ใช่สิ่งดีสำหรับราชอาณาจักรเลยคะ”

“อ้อ นั่นนะรี...”

ไรฟ์พัคเกอร์

ฉายาของศาสตราจารย์ปรากฏตัวในราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์หลังจากการอาละวาดของฮิลดาเบงท์ แม้จะมีชื่อจริงอยู่ด้วย แต่ฉายาไรฟ์พัคเกอร์ก็โด่งดังกว่าชื่อจริง

คำสอนของเธอผู้มีสาวกเป็นจำนวนมากก็คือ ‘ผู้อ่อนแอที่ไม่พยายามพยายามคือความชั่วร้าย ทุกคนควรพยายามเพื่อจะได้แข็งแกร่งยิ่งขึ้น’ นับว่าเป็นคำสอนที่พอจะเข้าใจได้อยู่เหมือนกัน

สำหรับทางเหนือแล้ว เธอได้รับการสนับสนุนอย่างกว้างขวางก็จริง แต่ไม่ได้รับความนิยมในทางใต้ ยิ่งไปกว่านั้นยังถูกกีดกันด้วย แต่ก็เป็นเรื่องธรรมดา เพราะเป็นความคิดที่น่ากลัวที่สามารถสั่นคลอนสถานะของชนชั้น

ปกครองได้

และนั่นคงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ชนชั้นสูงทางใต้ยังมีอำนาจในมือ กลายเป็นปฏิปักษ์กับทางเหนือที่อำนาจอ่อนแอลงด้วย

เหล่าผู้ที่ถูกชักจูงโดยไร่ฟักตร์ถือเป็นกลุ่มคนแบบเดียวกันมากกว่า จะเรียกว่าเป็นลัทธิ เพราะมีศรัทธาในสี่มหาเทพตามปกติจึงไม่เกิดความขัดแย้งด้านคำสอน แต่ดูเหมือนว่าการนิ่งเฉยของบุคคลที่ได้ขึ้นครองบัลลังก์ ราชาศักดิ์สิทธิ์องค์ใหม่จะทำให้ความร้าวฉานระหว่างทางเหนือและใต้ รุนแรงมากขึ้น

“...ถ้าคิดตามสามัญสำนึกแล้ว การปกปิดใบหน้ามันไม่น่าสงสัย ไปหน่อยรี?”

ตอนที่ไร่ฟักตร์เผลอมายู่หน้าผู้คนมักจะสวมหน้ากากไว้

เหล่าคณะทูตที่ราชอาณาจักรส่งไปก็สงสัยเหมือนกับซาแนค จึงโยนคำถามไปให้สาวกในลัทธิของไร่ฟักตร์ แต่ทุกคนต่างพูดจากลบลเกลื่อน ราวเป็นเรื่องต้องห้ามที่ไม่ควรแตะต้อง

แบบนี้มันไม่ชอบมาพากลจนเกินไปแล้ว

การปกปิดใบหน้าไว้ก็เหมือนการบอกว่ามีเรื่องลับหลังอยู่ด้วยไม่ใช่ หรือ

“ได้ยินว่าพ่อแม่เป็นนักรบที่มีชื่อเสียงพอสมควร ดังนั้นการปิดหน้า ถ้ายทอดคำสอนก็น่าจะช่วยเพิ่มชื่อเสียงได้ดีกว่าไม่ใช่รี เพราะเป็นการโกหก เลยเปิดหน้าไม่ได้ อย่างนั้นรี?”

“ใครจะโกหกอะไรน่าเบื่อแบบนั้นคะ? ข้อดีกับข้อเสียของการโกหก ไม่ได้มีความสมดุลกันเลยนะคะ”

“นั่นสินะ... หรือว่าไม่ใช่มนุษย์แต่เป็นอันเดค?”

“คนของฝ่าบาทราชันมนตรีหรือคะ?”

“ถ้าคิดแบบนั้นก็ทำใจยอมรับได้หลายเรื่องเลยไม่ใช่?”

“ถึงจะยอมรับได้ แต่จำเป็นต้องสวมหน้ากากในแบบที่เห็นแล้วต้องรู้สึกสงสัยแบบนั้นไปทำไมคะ?”

“นั่นสินะ... แล้วมีเหตุผลอื่นที่ต้องปกปิดใบหน้า? ถ้ามีรอยแผลตอนถูกยัลดาบาทโจมตีก็ฟุ้งขึ้นหรือ แต่มันใช้เวทมนตร์รักษาได้นี่สิ หรือว่ารอยแผลที่เกิดจากปิศาจระดับยัลดาบาทที่ไม่อาจรักษาได้?”

“ถ้าเป็นแบบนั้นก็ยังทำใจยอมรับได้มากกว่าเมื่อครู่ละคะ ยังเป็นผู้หญิงด้วยยิ่งแล้วใหญ่”

ถ้ามีรอยแผลบนหน้าจริง การเปิดเผยให้เห็นอาจส่งผลดีเพราะช่วยให้ได้รับคะแนนสงสาร แต่ก็ขึ้นกับรอยแผลดูร้ายแรงขนาดไหน

“ก่อนอื่นออกคำสั่งให้รวบรวมข่าวสารในราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์เพื่อจะได้ส่งความช่วยเหลือไปให้ทางใต้ได้ทุกเมื่อแล้วกัน”

“แบบนี้ถือเป็นเรื่องดีแล้วค่ะ”

“ครึ่งหนึ่งของราชอาณาจักรศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ทางทิศใต้เป็นมิตรกับอาณาจักรมนตรี ส่วนจักรวรรดิที่อยู่ทางทิศตะวันออกเป็นอาณานิคมที่อยู่ยากเสียจริง”

“นั่นสินะคะ”

ซาเนคชำเลื่องมองเรนเนอร์ที่ตอบอย่างนั้น

“...ง่ายไปมั้ง”

“เฮ้? นอกจากนั้นแล้วจะให้ตอบว่าอย่างไรกันคะ? ถ้าดูสถานการณ์

ของประเทศข้างเคียงแล้วก็ถือว่าแ่พอสมควรเลยนะคะ แล้วก็ไม่ได้มีแค่รายละเอียดที่เสด็จพิพุดถึงเมื่อครู่เท่านั้น ยังมีองค์กรรมิตหลงเหลืออยู่ในราชอาณาจักรด้วยนะคะ”

“แปดนิ้วรี ได้ยินว่าช่วงนี้มีคนลงแดงจนออกมาอาละวาดด้วยสิทธิหมายความว่าเจ้าพวกนั้นยังเคลื่อนไหวอยู่อย่างนั้นรี? ถ้าอัลตาบาที่ไม่ไหลออกมา อาจบั่นทอนกำลังของแปดนิ้วได้อีกนิตก็ได้ชนะนี่”

ซาแนคถอนใจ

เมื่อราชอาณาจักรสูญเสียพลังอันแข็งแกร่งที่ชื่อว่ากาเซฟ สโตรนอฟไปแล้ว ก็ไม่อยากจะเข้าไปยุ่งกับแปดนิ้วเท่าไรนัก เพราะยังขาดแคลนคนมีฝีมืออีกมาก

แต่ก็มีอยู่หนึ่งคน

ถ้าเป็นเบรณ อันกลอส ชายที่อยู่ใต้อาณัติของเรนเนอร์ก็พอจะคาดหวังได้ แต่ชายผู้นั้นยอมรับใช้เรนเนอร์คนเดียว ไม่คิดจะมารับใช้ซาแนคเลย ถึงจะทำอะไรบางอย่างให้เป็นการสร้างหนี้บุญคุณแล้ว แต่ก็ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ผลเท่าไร

(...ตนไม่คิดจะเป็นหัวหน้ากรบ ดังนั้นจะหาผู้ที่มีพรสวรรค์มาฝึกฝนให้เป็นหัวหน้ากรบแทนอย่างนั้นรี อย่างน้อยก็อย่าทำให้มีมดาบที่เป็นสมบัติชาติเล่มนั้นหกรอก แต่เสด็จพ่อไม่ยอมนี้สิ)

สำหรับผู้เป็นพ่อแล้ว ตัวตนของกาเซฟ สโตรนอฟยิ่งใหญ่จนเกินไป เคยพูดไว้ด้วยว่าบัลลังก์นั้นช่างโศดแต่ยิ่งนัก

ซาแนคเองก็รับรู้ได้เหมือนกันว่าอีกไม่นานจะต้องได้ขึ้นไปนั่งบนบัลลังก์แน่

บุคคลชื่อกาเซฟ สโตรนอฟอาจเป็นเหมือนกองไฟสำหรับพ้อที่แสน
โดดเดี่ยวผู้หนึ่งก็ได้ แม้มีอายุห่างกัน แต่เป็นตัวตนที่เรียกได้ว่าเป็นเพื่อน
หรืออาจมีความเกี่ยวโยงมากกว่านั้น

ซาเนคจึงฉวยพ้อเล็กน้อยที่มีคนแบบนั้นอยู่ด้วย

องค์ชายอันดับสองอย่างซาเนคไม่มีคนแบบนั้นอยู่ด้วยเลย ไม่ว่าใคร
ก็คิดว่าพี่ชายต้องได้ขึ้นครองบัลลังก์ จึงไม่มีใครอยากเชื่อมสัมพันธ์กับ
ซาเนคที่เป็นได้แค่ตัวสำรอง คิดว่าหากไปเชื่อมสัมพันธ์กับบุคคลที่จะได้เป็น
แกรนด์ปรินซ์ก็อาจถูกมาร์ควิสโบโรโลบเขม่นเอาได้ แบบนั้นจะกลายเป็น
ผลร้ายมากกว่า

คนที่ยอมผูกสัมพันธ์ด้วยมีเพียงมาร์ควิสเรเวนที่เป็นห่วงอนาคตของ
ราชอาณาจักร แต่ก็อยู่ในฐานะของผู้ให้ความร่วมมือเท่านั้น ไม่ได้ถึงกับเป็น
สหาย ซาเนคจึงรู้สึกพ้อเหี่ยวใจเล็กน้อย

คิดว่าจะต้องอยู่เพียงลำพังไปชั่วชีวิตหรือ

ซาเนคสะบัดหน้าขับไล่ความคิดมีตนออกไป ถึงจะถูกเรนเนอร์
มองด้วยสายตาราวมองสิ่งมีชีวิตแปลกประหลาด แต่ก็ไม่สนใจ

ถ้าพูดถึงเบรน งานแรกที่ต้องทำหลังจากได้เป็นกษัตริย์อาจเป็น
การรวบรวมสมบัติประจำชาติทั้งสี่ชิ้นมาจากผู้เป็นพ่อก็ได้

ไม่รู้หรือว่าจะยอมรับแต่โดยดีหรือไม่ แต่ต้องทำเพื่อมอบสิ่งเหล่านั้น
ให้กับเบรน หากไม่ทำอย่างนั้นคงไม่คุ้มค่ากับความเหนื่อยของเขาหรอก

เมื่อไม่ใช่หัวหน้าครอบครัว แต่เป็นเพียงลูกน้องเรนเนอร์ แกมยังเป็น
สามัญชนที่แทบไม่มีความจงรักภักดีด้วย หากให้คนอย่างนั้นยึดสมบัติชาติ
อาจทำให้พวกชนชั้นสูงไม่พอใจก็ได้

แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็ต้องทำ

“สาบานตนว่าจะยอมเป็นอาณานิคมของอาณาจักรมนตราดีไหมคะ?”

เป้าหมายของเรนเนอร์คือการอาศัยในที่ดินส่วนตัวขนาดย่อมๆ ด้วยกันกับโคลม์ ดังนั้นถึงจะตกเป็นอาณานิคมของอาณาจักรมนตราก็คงสมหวังได้ ไม่สิ การที่คุณค่าของราชวงศ์ลดลงน่าจะเชื่อมโยงกับความปลอดภัยของตนมากกว่า สำหรับเรนเนอร์แล้วนั่นอาจเป็นความคิดที่ดีกว่าก็ได้

“เฮอะ!” ซาเนคพ่นลมทางจมูกเย้ยหยันข้อเสนอของเรนเนอร์ “เราอยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างกับจักรวรรดินะ ถ้าเลือกวิธีนั้น สิ่งที่จะเกิดขึ้นเป็นอันดับแรกก็คือสงครามกลางเมืองอย่างไรล่ะ”

จักรวรรดิถูกทำให้กลายเป็นบิกแผ่นด้วยฝีมือของจักรพรรดิโลหิตชนชั้นสูงที่จะก่อกบฏก็ถูกกำจัดไปหมดแล้ว ดังนั้นถึงจะยอมเป็นอาณานิคมก็แทบไม่มีแรงต่อต้าน ที่สำคัญคือจักรวรรดิไม่เคยถูกอาณาจักรมนตราขัดหน้าสักครั้ง ถึงจะรังเกียจอะไรซึ่งความเคียดแค้นชิงชัง รู้จักแต่ความน่าหวาดกลัวเท่านั้น แตกต่างไปจากราชอาณาจักร

ปัจจุบันราชอาณาจักรถูกแบ่งออกเป็นสี่ฝ่าย ฝ่ายกษัตริย์ ฝ่ายขุนนาง ฝ่ายไร้สังกัด และฝ่ายอุบัติใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นหลังจากสงครามครั้งก่อน โดยแบ่งเป็นสัดส่วนสามต่อสามต่อสองต่อสอง

ส่วนที่ยู่งยากที่สุดคือฝ่ายอุบัติใหม่

ถ้าถามว่ายู่งยากตรงไหนก็ต้องตอบว่าเป็นฝ่ายที่สูญเสียผู้นำและทายาทผู้นำไปจนหมดแล้ว ไม่ก็เป็นพวกที่ได้อำนาจมาโดยบังเอิญ โครงสร้าง

ล้วนประกอบไปด้วยพวกอ่อนโลก ไร้สามัญสำนึก ไม่มีความรู้เกี่ยวกับสังคม
ชนชั้นสูงหรือกฎในการนั่งเียบแม่แต่น้อย ส่วนมากเป็นพวกไม่มีราศีและ
ขาดการศึกษา พอลองสืบค้นดูก็พบว่าแม้แต่พวกที่ลุ่มหลงในอำนาจเท่านั้น
ก็ร้ายของประเทศนั่นเอง

แต่เพราะมีอำนาจปกครองตนเองอยู่ด้วย ตราบใดที่พวกเขาไม่ละเมิด
กฎหมายของราชอาณาจักรก็จัดการได้ยากมาก ถึงจะละเมิดกฎหมาย แต่
ถ้าเอาอำนาจขัตติย์มาใช้จะถูกฝ่ายอื่นพูดอะไรบ้างก็ไม่รู้เหมือนกัน ผิดกับ
ยุคก่อนสงครามที่ฝ่ายกษัตริย์ยังมีอำนาจในมือ

แต่ว่า... พูดซ้ำๆ ไม่ได้หรอกว่าความคิดเรื่องยอมเป็นทาสหรือนามิคมของ
เรนเนอร์เป็นเรื่องเลวร้าย ถ้าสถานการณ์เปลี่ยนไปก็อาจจะต้องคิดแบบนั้น

“ไม่หรอกค่ะ ไม่เกิดสงครามกลางเมืองหรอกนะคะ เสด็จพี่”

เรนเนอร์ปฏิเสธหน้าตาเฉย ชาแนคจึงแอบคิดในใจว่า ‘ยังมีหน้า
มาโกหกอีกรี’

ถึงจะไม่ได้คิดอย่างจริงจัง แต่เห็นได้ชัดเลยว่าต่อให้ชาแนคยอม
เห็นด้วยแบบงี้ๆ ก็ไม่สนใจอะไรหรอก

เพราะเป็นผู้หญิงแบบนั้นจึงไม่อาจไว้วางใจได้เลย

(ถ้าเอเลียสยอมกลับมาก็ดีหรอก)

จู่ๆ ชาแนคก็รู้สึกว้าวุ่นขึ้นมา ถึงจะพูดไม่ได้ว่ามาร์ควิสเรนเนเป็น
สหาย แต่ในฐานะของคนที่ห่วงใยประเทศเหมือนกันก็เข้าใจได้ ทว่าคงไม่มี
โอกาสได้เดินเคียงบ่าเคียงไหล่กับเขาอีกแล้ว สิ่งที่ยังเหลืออยู่ในมือคือ
ไฟปิศาจที่ยอดเยี่ยมน่ากลัว แต่ก็ไม่สามารถควบคุมได้

ชาแนคสละความอาลัยทิ้ง พยายามหันไปหาเรนเนอร์ด้วยท่าที่

ตกลงขบขัน

“แต่จักรวรรดิกำลังซื้อของแบบนั้นมาจากอาณาจักรมนตราได้อย่างไรกัน”

“...ฝันเปลี่ยนเรื่องไปหน่อยรีเปลาคะ ก็ไม่ถือหรอกนะ... เอ่อ สำหรับอาณาจักรคอมอย่างจักรวรรดิแล้ว มันไม่ใช่ของที่เลวร้ายขนาดนั้นไม่ใช่หรือคะ?”

สินค้าส่งออกของอาณาจักรมนตราที่จักรวรรดิต้องใช้เงินมากที่สุดก็คืออันเดต ได้ยินว่ามีหลายชนิดเลยทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นสำหรับแรงงานทางการทหาร หรือใช้ขนส่งสัมภาระ

“เฮ้ยๆ นั่นมันอันเดตนะ ศัตรูของสิ่งมีชีวิตทั้งหมดเลยนะ”

“แต่ไม่ต้องตีมันกิน แล้วก็ไม่มีพิษเหี้ยมร้ายด้วย ถือเป็นแรงงานชั้นยอดเลยนะคะ การเอาอันเดตที่ควบคุมโดยราชันมนตราเข้ามาใช้งานในประเทศอาจเป็นเรื่องอันตราย ไม่ต่างกับการให้ทหารของประเทศอื่นเข้ามาในเขตประเทศของตัวเองเลย แต่ถ้าเป็นประเทศอาณาจักรมนทาก็เหมือนกับการแสดงให้เห็นว่าไม่มีเรื่องอะไรปิดบังอาณาจักรมนตรา เหมือนการยื่นเชือกผูกห้วงคอตัวเองไปให้นั่นแหละค่ะ”

เรนเนอร์เหงนหน้ามองเพดานเล็กน้อย

“ในอีกความหมายหนึ่งก็เป็นแบบอย่างที่ดีควรทำตามนะคะ การแสดงความอ่อนแอของตนให้อีกฝ่ายรู้ว่าสามารถเอามาใช้มันชู้ได้ตลอดเวลา นั่นถือเป็นวิธีการที่ดีเลยละค่ะ”

“นั่นสินะ ในฐานะผู้นำแล้ว หากต้องเผชิญหน้ากับคนที่ไวใจไม่ได้ละก็ การทำให้รู้ว่ามีความอ่อนแออยู่ด้วยมันน่าจะช่วยให้อุ่นใจได้มากกว่า ถ้าอย่างนั้นก็พอจะเข้าใจการกระทำของจักรวรรดิได้หรอก เอาเถอะ ได้ยินว่า

เอ รันเทลเริ่มค้าขายกับประเทศของดวอร์ฟในเทือกเขาอาเซลลีเซียแล้ว โดยส่งอันเคตไปช่วยขุดเหมืองและขายอาหารสดใหม่ให้ ส่วนสิ่งที่ได้รับเป็นการแลกเปลี่ยนก็คือช่วยให้สามารถซื้อหินแร่และเครื่องมือทำไร่สวนคุณภาพดีที่ผลิตโดยดวอร์ฟได้สินะ”

หน่วยข่าวกรองที่ถูกส่งไปอยู่ที่เอ รันเทลได้ยินเรื่องนั้นจากพวกดวอร์ฟภายในเมือง

“ถ้าใช้อันเคตในการขนส่งสัมภาระไปยังเทือกเขาอาเซลลีเซียก็สะดวกสบายดี ไม่ต้องห่วงเรื่องค่าใช้จ่ายและแรงงานที่ต้องเสียไปในการขนส่งด้วย จึงได้ราคาที่ถูกกว่าการซื้อจากราชาอาณาจักรสินะคะ... ควรมองว่าการยอมรับแรงงานอันเคตหมายถึงการที่ประเทศของดวอร์ฟยอมตกเป็นอาณานิคมของอาณาจักรมนตราเหมือนกับจักรวรรดิจะดีกว่าสินะคะเนี่ย”

“นั่นสินะ”

“ว่าแต่จะไม่ร่วมเป็นพันธมิตรกับสภาประเทศหรือคะ?”

“อืม ข้าเคลื่อนไหวไปเรียบร้อยแล้ว แต่ยากพอสมควร ถึงจะมีดราagoonลอร์ดที่ให้คำตอบดีๆ กลับมา แต่ต้องใช้เวลาเกลี้ยกล่อมพวกตัวแทนจากเผ่าพันธุ์อื่นด้วยนี่สิ บางทีหากเกลี้ยกล่อมไม่ได้ก็อาจร่วมมือกันไม่ได้ด้วย”

ส่วนหนึ่งเป็นการโกหก

เรื่องของกลุ่มพันธมิตรต่อต้านอาณาจักรมนตราอาจดำเนินการได้เชื่องช้าราวกับย่างก้าวของวัว แต่ก็เดินหน้าไปได้ราบรื่นดี กระนั้นก็ยังอยู่ในระดับที่ต้องคาดหวังว่าอีกฝ่ายจะเมตตาและเห็นแก่มิตรภาพแล้วยอมทำข้อตกลงทหารกองหนุนด้วย จึงหยุดอยู่ในขั้นตอนการทำข้อตกลง

ที่ไม่มีความแน่นอนและยังไม่กลายเป็นลายลักษณ์อักษรนั่นเอง แบบนี้
จะให้ยึดถือประกาศได้อย่างไรว่ากลายเป็นพันธมิตรกันแล้ว

ถ้าจะเป็นพันธมิตรกันอย่างแนบแน่นก็ต้องทำอะไรหลายอย่าง
จำเป็นต้องใช้เวลาหลายเดือนเลยทีเดียว

“เช่นนั้นหรือคะ... ถ้าได้พันธมิตรทางการทหารเร็วๆ ก็ดีนะคะ แล้ว
เสด็จพี่จะขึ้นครองราชย์เมื่อไรคะ? ข้าคิดว่าน่าจะได้เวลาทำตามสัญญา
ที่ให้ไว้แล้วนะคะ”

สัญญาที่ว่าหมายถึงการมอบเขตอาศัยส่วนตัวให้เพื่อจะได้เก็บตัว
อยู่กับโคลมได้ โดยมีข้อแลกเปลี่ยนคือต้องให้เรนเนอร์คอยทำงานอยู่ข้างๆ
ซาแนค

“เอาน่า ใจเย็นไว้ก่อน อีกไม่นานนักหรอก เจ้าก็รู้สินะว่ามีการ
ประกาศอย่างไม่เป็นทางการไปเรียบร้อยแล้ว? ข้าเองก็ปรึกษากับเสด็จพ่อ
แล้วด้วย แต่คงต้องรอให้วางแผนนโยบายทางการเมืองครั้งใหญ่เป็นครั้งสุดท้าย
ก่อน”

หากบริหารบ้านเมืองล้มเหลวอย่างแสนสาหัส กษัตริย์ต้องเป็น
ผู้รับผิดชอบโดยการสละราชบัลลังก์

แต่ถ้าไม่มีอะไรล้มเหลว ก็จำเป็นต้องวางแผนนโยบายทางการเมือง
ที่ทำให้ชนชั้นสูงจำนวนมากเกิดความไม่พอใจ จากนั้นค่อยให้องค์ชาย
คิดนโยบายการเมืองที่ดีกว่าออกมาลบล้างความไม่พอใจนั้นแล้วจึงสละ
ราชบัลลังก์ จะทำให้ได้รับความชื่นชมจากพวกชนชั้นสูงมากกว่า อาจเห็น
ว่าเป็นการทำให้ชื่อเสียงในบันปลายของผู้เป็นพ่อเกิดรอยต่างพร้อย แต่
มันก็เป็นผลดีต่อราชวงศ์มากยิ่งขึ้น

“จริงสิ แล้วไอ้สถานอะไรของเจ้า เอ่อ สถานเลี้ยงเด็กกำพร้านั่น
เป็นอย่างไรบ้าง ต้องไปทำอาหารให้สินะ? จำเป็นต้องสนับสนุนด้านการเงิน
รึเปล่า?”

“ไม่เป็นไรค่ะ แค่เบี้ยหวัดของข้าก็บริหารได้โดยไม่มีปัญหาแล้วค่ะ”

ได้ยินว่ามีเด็กกำพร้าเกือบห้าสิบคนแล้ว

ถือว่ามียานนามากจริงๆ น่าจะเป็นสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่มีเด็ก
มากที่สุดในราชอาณาจักร แต่เรนเนอร์กลับไม่ได้ร้องขอความช่วยเหลือจาก
ใคร ใช้แค่เบี้ยหวัดของตนเองในการค้าจุน เบี้ยหวัดขององค์หญิงอันดับสาม
ไม่ได้สูงมากขนาดนั้น แต่เพราะมีส่วนของพี่สาวสองคนที่แต่งงานออกจากราชวงศ์ไปแล้วมาสมทบด้วย จึงสามารถพออย่างนั้นได้ แน่نونว่าเป็น
เพราะความมัยยัสต์ด้วยเช่นกัน ถ้าไม่ลดจำนวนเมตที่มากอดดูแลเรื่อง
ใกล้ตัวให้อย่างถึงที่สุดก็คงทำไม่ได้หรอก

จะว่าไปน้องสาวก็แต่งกายแบบเต็มอยู่เสมอสินะ ซาเนคคิด

มีความรู้สึกที่ใกล้เคียงกับ ‘อย่าทำอะไรที่ทำให้ชนชั้นสูงหยามหน้า
จะได้ไหม’ กับความภาคภูมิใจแบบ ‘เข้าใจดีนี่ว่าควรเอาเงินไปใช้กับเรื่อง
อะไร’ ผุดขึ้นมาในใจ

“เอ่อ เอาเบี้ยหวัดของข้าไปใช้ด้วยไหม? การบริหารสถานเลี้ยงเด็ก
กำพร้าของเจ้าถือเป็นการกระทำอันมีเกียรติอย่างเห็นได้ชัดเลยด้วยสิ”

“ไม่ต้องค่ะ”

ซาเนคถูกปฏิเสธด้วยน้ำเสียงหนักแน่นจนต้องแปลกใจ

“ถ้าในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามีเด็กเก่งๆ อยู่ด้วย ข้าจะพาไปที่เขต
อาศัยของข้าค่ะ ไม่อนุญาตให้แย่งแรงงานอันแสนยอดเยี่ยมของข้าไปหรอก

นะคะ”

“อ้อ จะว่าไปก็มีวิธีคิดแบบนั้นเหมือนกันนะ...”

“ใช่แล้วค่ะ ข้าจะขอร้องให้คุณเบรนช่วยฝึกดาบให้ แล้วให้ศึกษาเล่าเรียนด้วย ต้องอบรมให้ตั้งแต่วัยเยาว์เลยคะ”

“แล้วจะทำอะไรกับเด็กที่ไม่ได้ยอดเยี่ยมแบบนั้นล่ะ?”

“ถ้าคำนวณหรือเขียนอ่านแบบง่ายๆ ได้ ก็น่าจะมีหนทางในการทำงาน ดังนั้นไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“ข้าจะรับตัวไว้ได้สินะ?”

“ถ้าทำแบบนั้นข้าก็ดีใจค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงเด็กที่เหลือ...”

ในตอนนั้นเองที่มีเสียงเคาะประตูดังปังๆ เข้ามาขัดจังหวะการพูดของเรนเนอร์

“มีเรื่องอะไรกัน หนวกหูขนาด!”

เมื่อซาเนคตะคอกกลับไป ประตูก็ถูกเปิดออกอย่างแรง

“องค์ชาย! เกิดเรื่องฉุกเฉินแล้วพะย่ะค่ะ!”

มีขุนนางในชุดเครื่องแบบคันทันหน้าคันทากระโจนเข้ามาในห้อง หนึ่งในเจ้าหน้าที่มหาดไทยนั่นเอง ในมือกุมกระดาษหนึ่งแผ่นหนึ่งไว้ด้วย

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่!”

ซาเนคอ่านกระดาษหนึ่งแผ่นแล้วแสดงสีหน้าตกตะลึง เพราะไม่เข้าใจ ไม่สิ สมองปฏิเสธที่จะเข้าใจต่างหาก

“มีเรื่องอะไรหรือคะ?”

ซาเนคไม่มีกำลังใจจะตอบอะไร จึงยื่นกระดาษหนึ่งแผ่นไปทางเรนเนอร์เฝ้าๆ

“เอ๊ะ?”

เสียงที่ฟังดูเง่าไม่สมกับเป็นน้องสาวของตนเองเลย

ซาเนคยัมสะใจพอลงคิดว่า นั่นอย่างไร แสดงท่าที่สมเป็นมนุษย์
ออกมาอีกแล้วสินะ

ตัวอย่าง

התאבדות

ผู้ขายยกเหล่าเอลซินมาตีแบบรวดเร็ว

ตอนอยู่ที่แคว้นของตนอาจจะดีไม่ได้ แต่ตอนนี้รสชาติชิ้นหนึ่งที่ดื่มจนเคยชินแล้วกำลังไหลลงไปในลำคอ

จากนั้นพ่นลมหายใจดัง “ฮ่าห์” จนมีกลิ่นฮอนลอยโชยไปทั่ว แล้ววางเหยือกที่ยังมีเอลเหลือน้อยอยู่ครึ่งหนึ่งลงไปในโต๊ะ ถ้าเป็นแก้วไม้ที่ใช้จนชินแล้วก็คงกระแทกใส่โต๊ะได้อย่างสะใจ แต่ไม่คิดจะทำอย่างนั้นกับเหยือกที่เป็นเครื่องปั้นดินเผาหรอก

แน่นอนว่าถึงทำเหยือกแตกก็ไม่ต้องชดใช้ค่าเสียหาย ที่นี้เป็นร้านเหล้าที่ฮิลมา ชิกเนอัส ผู้อุปถัมภ์ของเขาจัดเตรียมไว้ให้ ถ้าเป็นชนชั้นสูงที่สังกัดอยู่กับฝ่ายของเขา หรือคนที่ถูกชนชั้นสูงพามาก็ดื่มกินได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย

เพราะนี่เป็นการลงทุนกับเขา... ฟิลลิป ดีดอน รีล มอเจอร์ส ผู้ที่จะได้เป็นขุนนางใหญ่ในอนาคตนั่นเอง

แค่สะสมบุญคุณที่ได้รับในตอนนี้อย่างตอบแทนในอนาคตก็เรียบร้อยแล้ว

แม้ฮิลมาจะมีทรัพย์สินสมบัติมากมายจนฟิลลิปในตอนนี้อย่างทัดเทียมได้ แต่เป็นเพียงสามัญชน เมื่ออยู่ต่อหน้าอำนาจก็ต้องยอมก้มหัวให้เท่านั้น

จึงพยายามเอาฟิลลิปมาเป็นพรรคพวก และร่วมมือในการก่อตั้งกลุ่มของ
เขาอย่างเต็มรูปแบบ

ความแตกต่างที่แข็งแกร่งที่สุดในโลกนี้

...สิ่งนั้นก็คือความแตกต่างทางชนชั้น

แต่ก็ติดหนี้บุญคุณมากเหลือเกิน

เพราะฟิลลิปรู้ตัวว่าตนเองไม่ใช่พวกเนรคุณ จึงอยากได้บรรดาศักดิ์
ที่ใหญ่กว่านี้โดยเร็ว แน่แน่นอนว่าไม่ใช่แค่บาร์อน ฮิลม่าเองก็น่าจะคาดหวัง
ให้เขาได้เต้าขึ้นไปได้สูงกว่านั้นเหมือนกัน

จากนั้นจะได้รับชดใช้หนี้บุญคุณเสียที่

ถ้าไม่ทำอย่างนั้นก็ต้องคอยเกรงใจฮิลม่าที่ติดค้างหนี้บุญคุณ เวลา
อยากจะทำในสิ่งที่ต้องการก็ต้องขออนุญาตก่อนด้วย

อยากทำอะไรได้อย่างอิสระมากกว่านี้ อยากลองใช้อำนาจให้
มากกว่านี้

นั่นคือความปรารถนาของฟิลลิป

ทว่า...

“ทำไมถึงทำไมได้ดังใจเลยวะ!”

ฟิลลิปเผลอสั่งเสียงที่อยู่ภายในใจออกมา จึงกวาดสายตามองไป
รอบๆ

ที่นี้แตกต่างไปจากร้านเหล้าของสามัญชน เพราะเป็นร้านเหล้าที่
ดัดแปลงมาจากคฤหาสน์หลังหนึ่งของฮิลม่า ทำให้ไม่มีความข้องเกี่ยวกับ
เสียงอีกทีก็อันแสนต่ำตม ดังนั้นถึงจะไม่ได้พูดเสียงดังมากนัก แต่ถ้ารอบข้าง
มีใครอยู่ด้วยย่อมได้ยินแน่

เมื่อตรวจสอบแล้วว่าไม่มีใครสนใจทางนี้ ฟิลลิปก็โล่งใจ

หากถูกคนจำนวนมากรู้ว่าตนเองทำผิดพลาดก็ไม่มีผลดีอะไร

ใช่แล้ว ตนทำผิดพลาด

(ไปด้วยชะ! ไฉ้พวกไร้ความสามารถเอ๋ย!)

ฟิลลิปยกเหยือกเหล้าขึ้นชดเพื่อดับไฟอารมณ์ที่เกิดจากความ
หงุดหงิด

เพราะรุนแรงเกินไปจึงทำให้แอลกอฮอล์ออกมาจากมูกปากเล็กน้อย
ไหลย้อยตามลำคอไปถึงเสื้อผ้า

แต่สัมผัสฉะฉานน่าชื่นเนื่องจากการที่เสื้อผ้ามาติดกับผิวหนัง
ก็ทำให้อารมณ์เสียยิ่งขึ้นอีก

ไปได้ไม่สวยเลย

ฟิลลิปทำหน้าบูดเบี้ยวด้วยความโกรธ

ถ้าเป็นไปตามแผนที่ฟิลลิปวางไว้ในตอนแรก แคว้นของตนต้องได้
ผลผลิตมากมายเท่าจนมีคนมากมายมาขอใจเจ้าแคว้นคนใหม่อย่างตน
แล้ว พวกชนชั้นสูงรอบข้างก็ต้องเอ่ยคำยกย่องสรรเสริญ กระทั่งมีชื่อเสียง
โด่งดังกลายเป็นข่าวลือสะพัดแล้วเช่นกัน

แล้วนี่มันอะไรกัน

นอกจากผลผลิตในแคว้นจะลดลงแล้ว พอเดินไปตามหมู่บ้านยังรู้สึก
ว่าถูกชาวบ้านมองด้วยสายตาเหยียดหยามอีก

(ไฉ้พวกมารยาทหรำนั่น!)

ทั้งที่เป็นเพียงชาวบ้าน แต่มาดูหมิ่นตนซึ่งเป็นผู้สืบทอดตระกูล
มอเจอร์สที่มีมาช้านานได้อย่างไร อภัยไม่ได้เด็ดขาด เพราะชาวบ้านพวกนั้น

ต้องการเตะตัดขาฟิลลิป จึงไม่ยอมทำงานอย่างจริงจังหรือเปล่า

มีความเป็นไปได้

มีพวกโง่เง่าหลายคนในโลกนี้ที่ริษยาพรสวรรค์ของคนอื่น พวกไม่รู้จัก
เจียมตัว อิจฉาผู้มีความสามารถ ชอบส่งเสียงด่าทอ พอได้ทำแบบนั้นแล้ว
ก็หลงผิดคิดว่าตัวเองตัวใหญ่ขึ้น

ไมลี ไม่คิดหรอกว่ามีแต่คนแบบนั้น คนในหมู่บ้านมีอยู่มาก อาจจะ
มีสาเหตุอื่นอย่างการรับผลประโยชน์จากเจ้าแคว้นข้างเคียงแล้วมาขัดขวาง
แผนการของฟิลลิปก็ได้

ซัดไม่ได้ว่าไม่เป็นอย่างนั้น

ถ้ามันผลิตแต่ของที่ได้กำไรก็เห็นได้ชัดว่าต้องได้ผลประโยชน์
มหาศาล เหตุผลง่าย ๆ ที่ไม่ว่าใครก็เข้าใจ แ่งไรสวนไปใช้ทางนั้นแล้วซื้อ
อาหารทั่วไปจากพ่อค้าก็เรียบร้อยแล้ว

แล้วทำไมถึงมีคนไม่เห็นด้วยไหลหัวออกมาไม่ขาดสายล่ะ

(โอ้พวกเศษเดนโฮย! ฟ้องฮิลมาให้ลงโทษพวกมันดีไหม? จะได้ตั้งใจ
ทำงานเพื่อเราอย่างแข็งขันสักที! แล้วก็ต้องตรวจสอบด้วยว่าทรยศเจ้าแคว้น
อย่างเราหรือเปล่า! ...ไมลี เตียวก่อน ถ้าแค่ลงโทษเราก็กินเองได้ไม่ใช่รึ?)

ใช้เส้เส้นมันซะ เหมือนที่ทำกับวัวควาย

(นั่นสินะ ไม่จำเป็นต้องฟ้องฮิลมาหรอก จะตดหนี้บุญคุณกับฮิลมา
มากไปกว่านี้คงไม่สินัก... อืม พอลองคิดดูก็ได้ฮิลมาช่วยไว้หลายเรื่องเลย
ใช้โอกาสนี้ตอบแทนบุญคุณสักหน่อยอาจจะดีกว่าก็ได้...)

ตนเป็นผู้ที่จะได้เป็นถึงขุนนางใหญ่ ส่วนฮิลมาเป็นแค่สามัญชน
ถ้าเขาจะไม่สนใจเรื่องหนี้บุญคุณก็ทำได้ง่ายมาก แต่แบบนั้นไม่แตกต่างกับ

โจรป่าเลย ในฐานะชนชั้นสูงผู้สูงศักดิ์แล้วถือเป็นการกระทำอันน่ารังเกียจ
ยิ่งนัก ถ้าอย่างนั้นก็ควรชดใช้บุญคุณตั้งแต่ตอนนี้

หากหนี้บุญคุณก้อนใหญ่ที่ติดค้างกันอยู่กลายเป็นตัวถ่วงขึ้นมาใน
อนาคตจนต้องคอยเชื่อฟังคำพูดของเธอก็ลำบากแย่

(ปัญหาคือจะชดใช้ในรูปแบบไหนดี...)

หากเป็นไปตามแผนที่วางไว้ ตอนที่หมู่บ้านได้กำไรเป็นกอบเป็นกำ
ก็คิดจะตอบแทนด้วยเงิน แต่ตอนนี้คงยาก... ไม่สิ ค่อนข้างยากมากเลย
ทีเดียว

แต่ฟิลลิปเป็นผู้ที่มีพรสวรรค์ของฝ่ายอุบัติใหม่ ควรเคลื่อนไหวให้เป็น
ประโยชน์กับฮิลมากี่พอแล้ว

(แต่ฝ่ายนี้ยังไม่อยู่ในกำมือของเราโดยสมบูรณ์นะสิ...)

ฟิลลิปสังกัดกับฝ่ายอุบัติใหม่และสร้างเส้นสายมามากมาย

แม้มีหลายคนที่เห็นด้วยว่า จะให้รับหน้าที่เป็นคนชูธงของฝ่ายอุบัติ
ใหม่ แต่เชื่อว่าชนชั้นสูงทั้งหมดจะยอมรับเรื่องนั้น

ฮิลมัวคอยช่วยเหลือเขาอยู่ก็จริง แต่เรื่องของอายุและบรรดาศักดิ์
ก็กลายเป็นกำแพงหนาขวางกั้นไว้ พอลองๆ คิดดูแล้ว หากตนอยู่ในสถานะ
ตรงกันข้ามกัน ก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของชนชั้นสูงคนอื่นเหมือนกัน

ระหว่างเคานต์อายุมากกับบาร์อนอายุน้อย ต่อให้พูดเรื่องเดียวกัน
ก็มีพลังในการจูงใจคนอื่นแตกต่างกันมาก แต่ความคิดนั้นมันไม่ต่างกับ
พวกอนุรักษนิยมเลยไม่ใช่หรือ

ในเมื่ออุตสาหกรรมสังกัดกับฝ่ายอุบัติใหม่แล้วก็ไม่ควรเคลื่อนไหว
เหมือนพวกองค์กรเก่าคร่ำครึ ควรทำในสิ่งที่แตกต่างกับที่ผ่านมาสิ เพราะ

อย่างนั้นผู้ชายที่ต้องการท้าทายกับสิ่งใหม่ๆ จึงเหมาะจะเป็นตราธงของฝ่ายอุบัติใหม่

(แต่ไม่ว่าหน้าไหนก็ไม่เข้าใจเลยนี่สิ)

ฟิลลิปยกเหยือกเอลซินดื่มด้วยความหงุดหงิด แต่มันก็ว่างเปล่าไปตั้งแต่ตอนไหนไม่รู้

“เฮ้ย! เอาแก้วใหม่มาหน่อย!”

“ค่ะ รับทราบแล้วค่ะ”

เพราะมีผู้หญิงที่ทำงานเป็นเมตอยู่ที่นี่แหละเดินผ่านมาพอดี เลยออกคำสั่งไปอย่างนั้น

เมตค่อมศีรษะให้แล้วเดินจากไปในแบบที่ต้องมองตาม คือเดินสะบัดบันทึยไปด้วย เนื่องจากเธอไม่ได้สวมใส่ชุดหนามากนัก จึงเห็นทรวดทรงของบันทึยชัดเจน

“อืม”

บันทึยอันเย้ายวนนั้นก็วิเศษอยู่หรอก แต่การยอมทำตามคำสั่งในทันทีช่วยทำให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างผู้นำและผู้ตามอย่างเห็นได้ชัด ฟิลลิปจึงพึงพอใจมาก

ฟิลลิปได้เมตแบบนี้มาราวสองคน

พวกเด็กสาวน่ารักที่จะทำอะไรก็ได้ แล้วยังไม่ต้องจ่ายค่าจ้างเลยสักนิด จึงให้ดูเล่เรื่องทั้งหมดภายในบ้านโดยสมบูรณ์แบบ นอกจากนี้อีลมา ยังให้ยืมตัวพ่อบ้านกับพ่อค้าส่วนตัวมาด้วย

ถ้าเป็นไปได้อยากปลดพวกที่ทำงานมาตั้งแต่สมัยก่อนออก แล้วเลือกใช้แต่ลูกน้องของตนเท่านั้น แต่พ่อของฟิลลิปก็บ่นหนวกหูจนต้อง

ตัดใจ สาเหตุที่ยอมให้พ่อทำตามใจแบบนั้นได้ก็เพราะมีอีลมาช่วยสนับสนุนเรื่องเงิน ถ้าต้องจ่ายค่าจ้างเองคงเลิกจ้างเพื่อลดค่าใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นไปแล้ว

ขณะที่ฟิลลิปกำลังคิดอย่างนั้นอย่างเหม่อลอยก็มีเสียงทักดังขึ้น

“อ้าว บารอนมอเจอร์ส นี่มันอะไรกันครับ? ท่าทางอารมณ์ไม่ดีเลยนะครับ”

พอเบนสายตาไปทางเสียงนั้นก็พบกับชนชั้นสูงสองคน

ทั้งสองได้บรรดาศักดิ์กับเขตปกครองมาในเวลาไล่เลี่ยกัน เป็นพวกพ้องที่สังกัดกับฝ่ายเดียวกัน มือข้างหนึ่งถือเหยือกเหล้า ส่วนอีกข้างถือจานเล็กๆ ที่มีของกินจำพวกถั่วอยู่ด้วย

“โอ้! บารอนเคลวีกับบารอนโลคิลเลนนี่ใช่!”

บารอนเคลวีเป็นผู้ชายร่างผอมดูดีจริงๆ ขาดสง่าราศีและความน่าเกรงขามในแบบชนชั้นสูงมาก มีแต่เสื้อผ้าที่ช่วยแสดงให้เห็นถึงฐานะ ถ้าสวมใส่เสื้อผ้าของสามัญชนก็ไม่มีใครรู้หรือรู้ว่าเขามีความเกี่ยวข้องกับสังคมชนชั้นสูง แม้แต่สภาพในตอนนั้นก็ตาม หากถูกแนะนำว่าเป็นนักแสดงที่แสดงบทชนชั้นสูงในละครชนหัวก็คงเชื่อไปแล้ว

ตรงกันข้ามกับบารอนโลคิลเลนที่มีร่างกายกำยำบึกบึน มีความหนาทั้งแนวขวางและแนวนอน ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง รูปลักษณ์ภายนอกดูน่าเกรงขามพอสมควร แต่ไม่ค่อยกล้าแสดงความคิดเห็นของตน ผิดกับรูปลักษณ์ภายนอก เป็นฝ่ายถูกใช้งานมากกว่าจะเป็นฝ่ายใช้งาน นั่นคือความคิดไร้ซึ่งการแต่งแต้มใดๆ ที่ฟิลลิปมีต่อพวกเขา

ทั้งสองคนมีเขตปกครองอยู่ใกล้กัน จึงไปไหนมาไหนด้วยกันอยู่บ่อยๆ สาเหตุที่ฟิลลิปจดจำทั้งสองคนได้ก็เพราะเคยคิดว่าทำไมถึง

ไม่เคยเลื่อนไหวเพียงคนเดียวเหมือนกับตนนะ

“ขอนั่งทางนี้ได้รึเปล่า?”

“โอ เชิญเลยๆ”

บารอนโลคิลเลนก็ค้อมศีรษะให้แล้วลงไปยังต่อจากบารอนเดลวี โดยมีผู้หญิงเอาเหล้ามาให้รารอจังหวะนั้นอยู่แล้ว

“เออละ มาชนแก้วกันเถอะ!”

“ด้วยความยินดี!”

ว่ากันว่า การชนแก้วเป็นการกระทำเพื่อยืนยันว่าไม่มีการผสมพิษลงไป ในเหล่า ฟิลลิปก็รู้เรื่องนั้น จึงชนแก้วแรงเล็กน้อย

ทำให้เหล้ากระฉอกลงไปบนโต๊ะนิดหน่อย

“โอ๊ะ!”

ท่าทางจะโดนเสื้อผ้าของบารอนเดลวีด้วย

ถ้าบอกว่าเหมาะสมกับบุคลิกภายนอกก็ฟังดูเสียมารยาท เพราะถึงจะเป็นเสื้อผ้าของชนชั้นสูงก็ไม่ได้ใหม่ขนาดนั้น ไม่สิ ควรบอกว่ามีประวัติมากกว่า เสื้อผ้าที่เหมือนกับรับช่วงต่อมาจากคนอื่น ถ้าเป็นฟิลลิปในสมัยก่อนก็คงใส่แบบนี้เช่นกัน

มีความเวทนาผุดขึ้นมาในใจของฟิลลิป

เสื้อผ้าของฟิลลิปในตอนนี้เป็นของมีระดับที่ได้รับมาจากฮิลมา หมายความว่าสำหรับฮิลมาแล้ว ทั้งสองคนนั้นไม่มีค่าพอที่จะลงทุนด้วยตัวเอง

ฟิลลิปรับรู้ได้ถึงความไม่เที่ยงของโลกนี้ ไม่อยากเชื่อเลยว่าอนาคตของคนเราแตกต่างกันได้ถึงเพียงนี้

“ว่าแต่ทั้งสองท่านก็มาดื่มเหล้าที่นั่นหรื?”

“ครับ ถูกต้องเลยครับๆ พอมาดื่มเหล้าก็พบท่านมอเจอร์ส จึงขอ
แวะมาทักทายหน่อยครับ! เนอะ!”

“ใช่แล้วครับ บารอนมอเจอร์ส”

“ไม่เลยๆ ไม่ต้องพูดว่าขอแวะมาทักทายหรอก พวกเราอยู่ในสถานะ
เดียวกัน เป็นพวกพ้องที่ให้ความร่วมมือกันไม่ใช่หรือครับ”

“โอ้! บุคคลระดับท่านบารอนมอเจอร์สถึงกับพูดแบบนี้กับพวกเรา
เลยหรือครับ! น่าดีใจจริงๆ เลยครับ! เนอะ!”

“ใช่แล้วครับ ถ้าไม่รังเกียจจะลองรับประทานนี้ดูไหมครับ”

บารอนโลคิลเลนยื่นกับแกล้มมาให้

“ขอบคุณมากครับ บารอนโลคิลเลน”

“โอ๊ะโอ! บารอนมอเจอร์สไม่ต้องเรียกเหมือนเป็นคนอื่นคนไกล
แบบนี้ก็ได้ครับ เรียกขำว่าเวียเน่ แล้วก็เรียกทางนี้ว่าอีกจะได้ไหมครับ?”

“เข้าใจแล้วครับทั้งสองท่าน เช่นนั้นเรียกขำว่าฟิลลิปก็แล้วกันครับ!”

ทั้งสามคนดื่มแอลกอฮอล์ด้วยกันพลางหัวเราะอย่างอารมณ์ดี

“ว่าแต่ ท่านฟิลลิป เป็นอะไรไปหรือครับ? ทำทางเมื่อครู่จะอารมณ์
ไม่ดีพอสมควรเลยสินะครับ?”

“เมื่อครู่หรือครับ?” ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ทำให้ความคิดแล่นช้าลง
เล็กน้อย ใช่แล้ว เล็กน้อยเท่านั้น แต่ก็ยังนึกถึงความโกรธเมื่อครู่นี้ได้ “อ้อ
เพราะพวกเรารู้ความสามารถทำให้ปวดหัวนะครับ โอ๊ะ พวกเรารู้ความสามารถ
ที่ว่ามันหมายถึงสามัญชนในแคว้นของข้าครับ”

“อย่างนี้เองๆ ข้าเข้าใจดีครับ! ถ้ามีความปรารถนาเรื่องเอกเช่นท่าน

ฟิลลิป ย่อมเป็นธรรมดาอยู่แล้วที่จะต้องโกรธพวกที่ไม่เข้าใจความคิดของตัวเอง ปัญหาของพวกข้าคงเอาไปเทียบกันด้วยไม่ได้หรอก! เนอะ?”

“ใช่แล้วครับ ถ้าปราดเปรื่องเฉกเช่นท่านฟิลลิปย่อมต้องโกรธเป็นธรรมดาอยู่แล้วครับ”

เมื่อได้ยินคำเห็นพ้องจากทั้งสองคน ฟิลลิปก็ตันตันใจ

คิดว่าสมแล้วที่เป็นชนชั้นสูงเหมือนกัน พวกเขาเองก็คงกลัดกลุ้มกับความโง่เง่าของสามัญชนไม่ผิดแน่

“เข้าใจข้าด้วยสินะครับ!”

“ครับ เข้าใจครับ! เข้าใจครับ! ถึงจะไม่เท่ากับท่านฟิลลิป แต่ข้าก็เคยรู้สึกแบบเดียวกันมาก่อนครับ เนอะ?”

“ใช่แล้วครับ ท่าทางเหล่าจะหมดเหยือกแล้วนะครับ เอ๋ ไปเอาเครื่องดื่มมาให้ท่านฟิลลิปหน่อยซิ!”

เมื่อถูกเรียก ผู้หญิงก็รีบเอาเอลมาวางหน้าฟิลลิป ฟิลลิปจึงยกแก้วที่เต็มเปี่ยมไปด้วยเอลขึ้นมา

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นดื่มจนแก้วกันอีกครั้งเถอะครับ!”

เกิดการชนแก้วกันอีกครั้ง

ฟิลลิปชดเอลงคอ

อร่อยเหลือเกิน

รู้สึกอร่อยมากที่สุดเท่าที่เคยดื่มมาเลย เพราะได้ดื่มร่วมกับพวกพ้องที่เข้าใจความลำบากของตนเองกระมัง

เนื่องจากเป็นตัวตนที่เหมือนกับผู้นำของกลุ่ม ทุกคนจึงมีท่าทีเกรงใจฟิลลิปเล็กน้อย ไม่มีใครยอมมาเชื่อมไมตรีด้วย เมื่อทั้งสองคนเข้ามา

คุยตัวอย่างสนิทสนมจึงดีใจมาก ขนาดเพลอโอบไหล่เลยที่เดียว

“โอ๊ะโอ้ ท่านฟิลลิป! เล่นเข้ามาโอบไหล่แบบนี้ชักดีใจหรอกระับ แต่เหล่าจะหกได้นี่สิ ตีมันให้เต็มทีก่อนจะดีกว่า... โอ๊ะ”

ดูเหมือนว่าเหล่าหักอีกแล้ว ถึงจะได้ตีมันฟรี แต่ถ้าทำเสียของก็ไม่ดีต่อฮิลมาเท่าไรนัก

ฟิลลิปยกแขนที่โอบไหล่ออก แล้วยกเหล่าเอลขึ้นมาตีตังเอือกๆ

“โอ! สมแล้วที่เป็นท่านฟิลลิป คอแข็งจริงๆ นะครับ! เนอะ!”

“ใช่แล้วครับ สมแล้วที่เป็นท่านฟิลลิป”

“อ่าห์! เปล่าๆ ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ แคร่รู้สิว่าเหล่าที่ได้ตีกับผู้อื่นใหญ่อย่างทั้งสองท่านมันอร่อยกว่าปกติที่เท่านี้เอง!”

“อะไรกัน! อะไรกัน! ทำไมถึงพูดอะไรน่าตใจแบบนี้ครับ สำหรับคนคออ่อนอย่างพวกข้าแล้ว มีแต่ต้องยกย่องการตีมันยอดเยี่ยมเท่านั้นแหละครับ!”

“อ้าว คออ่อนกันทั้งสองท่านเลยหรือครับ?”

จะว่าไปแล้วก็ยังเป็นแก้วแรกอยู่ ตีไปได้ไม่เท่าไรเลย

“เอ่อ ความจริงแล้วก็เป็นอย่างนั้นแหละครับ น่าละอายเหลือเกิน บอกตามตรงว่าไม่เข้าใจเรื่องความอร่อยของเหล่าเลยครับ... เนอะ?”

“ใช่แล้วครับ แต่ถ้ามาอยู่ในที่แบบนี้แล้วไม่ตีเหล่าจะทำให้เสียบรรยากาศได้ จึงตีแบบจิบๆ เท่านั้นครับ”

“ดังนั้นข้าจึงอิจฉาบุรุษคอแข็งอย่างท่านฟิลลิปมากเลยครับ เอ้าๆ ตีมันในส่วนของพวกเขาด้วยเถอะครับ ยกชดไปเลยครับ!”

เมื่อถูกทั้งสองคนคะยั้นคะยอ ฟิลลิปจึงตีต่ออีกแก้วแล้วแก้วเล่า

ในระหว่างนั้นสมองก็เริ่มเบลอขึ้นมานิดหน่อย ใบหน้าร้อนผ่าว
ไปหมด

“นั่นแหละๆ แต่ได้ยินว่าท่านฟิลลิปกำลังลำบากใจกับพวกไร้ความสามารถภายในแคว้นสินะครับ ลำบากเรื่องอะไรหรือครับ?”

“หือ? อ้อ อะไรนะครับ? ข้าพุดอย่างนั้นหรือครับ?”

“ครับ พุดแบบนี้ครับ... ท่าทางดี่มากไปหน่อยนะครับเนี่ย เอา
เครื่องดื่มที่ไม่มีแอลกอฮอล์ไหมครับ? เนอะ?”

“ใช่แล้วครับ ท่านฟิลลิป ดื่มน้ำน้อยดีไหมครับ? น้ำของที่นี่ไม่เหม็น
กลิ่นตะไคร่น้ำนะครับ”

“อ่า เปล่า ไม่เป็นไรครับๆ” ถึงไม่มองกระจก แต่อาการร้อนผ่าว
ก็ทำให้รู้ว่าหน้ากำลังแดงก่ำ “...เออ ที่คุยกันจាកำลังลำบากสินะครับ เงิน
อย่างไรละครับ ไม่มีเงินนะครับ”

ทั้งสองคนหันมามองหน้ากัน

“พวกข้าก็เหมือนกันนั่นแหละครับ เนอะ”

“ใช่แล้วครับ แคว้นของพวกข้าก็ไม่ได้มั่งคั่งขนาดนั้นหรอกครับ”

“เปล่า ไม่ใช่ ไม่ใช่อย่างนั้น! ถ้าทำตามที่ข้าพุดก็น่าจะมีเงินจำนวน
มหาศาลหลังไหลเข้ามาแล้ว เพราะเจ้าพวกนั้นมันทำงานแบบเช้าชาม
เย็นชาม เอาแต่ต่อต้านคำสั่งของข้านั่นแหละ! ไม่ว่าหน้าไหนก็ช่วยแตก
พังนั่น!”

“โอ้! เหมือนกับที่ท่านฟิลลิปพุดเลยครับ! เพราะมีแต่พวกช่วยแตก
จึงลำบากมากสินะครับ! ว่าแต่... ผลผลิตมีชื่อในแคว้นของท่านฟิลลิปคือ
อะไรหรือครับ?”

“ตอนนี้มีแต่ผลผลิตทางการเกษตรเท่านั้นแหละครับ ให้ตายสิ”

ถึงจะลองทำอะไรไปหลายอย่างแล้ว แต่ทางนั้นยังไม่เห็นผลลัพธ์

“ผลผลิตทางการเกษตรหรือครับ... ถ้ามีสินค้าพิเศษกว่าไปอย่าง แต่
ถ้าไม่มีก็...”

“ผลผลิตทางการเกษตรตามปกติไม่ได้ราคาสูงขนาดนั้นหรอก
ถือเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้ว”

ชนชั้นสูงทั้งสองคนพูดด้วยความเห็นใจ

ใช่แล้ว จึงจำเป็นต้องสร้างของที่มีมูลค่าจริงๆ ขึ้นมา อาจจะเก็บ
เกี่ยวไม่ได้ในทันที แต่ต้องตรวจสอบว่าเพาะเลี้ยงได้ดีหรือไม่ แน่แน่นอนว่า
ต้องใช้การลงทุนในอนาคต แต่ถึงจะสิ่งอย่างนั้นก็แก้ตัวว่าไม่มีเวลาไปทำ
อย่างนั้นหรอก

“มีแต่ต้องคาดหวังให้เกิดการขาดแคลนในราชอาณาจักร เพื่อให้
ผลผลิตมีราคาสูงขึ้นเท่านั้นแหละ!”

“แคว้นของตน...”

อีกทีสทาจะพูดอะไรออกมา แต่เวียเนเอาข้อศอกกระทุ้งก่อน จาก
นั้นจึงย่นหน้าไปทางฟิลลิปแล้วพูดเบาๆ ว่า

“นั่นสินะครับ แต่ถึงจะขาดแคลนก็ไม่ได้หมายความว่า จะมีราคา
สูงขึ้นนะครับ รู้หรือเปล่าครับว่ามีอาหารราคาค่อนข้างถูกนำเข้ามาจาก
อาณาจักรมนตรา ราคาผลผลิตทางการเกษตรตามปกติคงไม่เปลี่ยนแปลง
มากไปกว่านั้นหรอก ถ้าไม่เพิ่มความพิเศษ สร้างมูลค่าของสินค้า ก็ขายไม่ได้
ราคาสูงหรอกครับ”

“อะไรนะ!?”

“โอะโอะ ท่านฟิลลิป เสียงดังเกินไปแล้วครับ”

ฟิลลิปรีบกวาดสายตามองไปรอบๆ จากนั้นเอ่ยถามเวียนเบาๆ ว่า
“จริงรึ?”

“ครับ ข้าได้ยินมาจากคนที่เชื่อถือได้ พูดยี่สิบคือพวกพ่อค้าส่วน
หนึ่งในเมืองหลวงครับ พวกพ่อค้ารับฝากอาหารจำนวนมากไว้ในโรงเก็บของ
บอกว่าถึงจะเอาไปขายก็ไม่ใช่ไรด้วยสิ เพียงแต่ต้องให้ความสำคัญกับ
การตัดสินใจของอาณาจักรมนตราเท่านั้นละ”

“หือ? พ่อค้าไม่ได้ซื้ออาหารจากอาณาจักรมนตรามาขายใน
ราชอาณาจักร แต่อาณาจักรมนตราเอามาฝากไว้?”

“ครับ ถึงจะไม่รู้รายละเอียด แต่แค่เอามาฝากไว้ครับ ส่วนพ่อค้า
จะได้ค่าฝาก... หรือควรพูดว่าค่าใช้โรงเก็บของสินะ? ถึงจะเล็กน้อย แต่ก็
ได้เงินเป็นค่าตอบแทนครับ”

“...โรงเก็บของนี่มันเอามาให้ยืมกันง่ายขนาดนั้นเลยรึ?”

“ครับ ถ้าเป็นตามปกติก็ยากพอสมควรครับ นั่นอย่างไร ตอนนั้น
เขตโรงเก็บของภายในเมืองถูกปีศาจโจมตีสินะครับ? ทำให้โรงเก็บของ
ต้องว่างไปหลายแห่ง เจ้าของจึงยอมให้ยืมด้วยความยินดีครับ ตราบใดที่
ไม่จัดการของในนั้นให้หมด พวกพ่อค้าก็คงไม่ขึ้นราคาหรอก ถึงทางนี้จะเอา
ไปขายในราคาสูงก็คงถูกบอกว่า ‘ถ้าแพงกว่านี้สู้ไปซื้อของอาณาจักรมนตรา
ดีกว่า’ ครับ... จริงสิ รู้เรื่องโรงเก็บอาหารขนาดใหญ่ภายในเอ รันเทิลไหม
ครับ?”

“อะ เอ่อ ไม่รู้หรอก...”

“โรงเก็บอาหารขนาดใหญ่ที่ได้รับพลังเวท ‘ฟรีเซอเวชั่น’ ครับ